HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

ČTRNÁCTIDENÍK ČESKÉ KATOLICKÉ MISIE V CHICAGU

No 23/2001 Cena $ 1.50 NOVEMBER 17, 2001

Svatá Anežka Přemyslovna – Dcera královská

Anežka se narodila 20.ledna 1211 jako nejmladší a deváté dítě Přemysla Otakara I. (1197-1230) a jeho druhé manželky Konstancie Uherské, sestry uherského krále Ondřeje II., otce svaté Alžběty Uherské. Druhého dne ji pokřtil biskup Daniel na jméno římské světice Anežky. Byla krásné jemné dítě svítivě bílé pleti, a již od narození ji nazývali přesvětlou denicí a hvězdou ve tmách svítící. Rodiče ji vychovávali po tři roky, potom byla do šesti let svěřena své tetě Hedvice Slezské v klášteře v Třebnici. Malá holčička Anežka se dostala do těchto předobrých rukou, které o ni pečovaly s nejdokonalejší starostlivostí. Je jisté, že právě tato tři léta vtiskla do duše dítěte nesmazatelně požehnané stopy.

V tehdejších dobách bylo zvykem zasnubovat šlechtické dcery již v nejútlejším věku. Proto rodiče poslali Anežku do Slezska, neboť ji již ve třech letech zasnoubili z politicko – mocenských důvodů polskému vévodovi Boleslavovi, tak jako jeho staršímu bratru Jindřichovi Pobožnému zasnoubili starší sestru Anežčinu Annu. Poněvadž však Boleslav za tři roky zemřel, otec povolal dcerušku do Prahy, odkud ji poslal do ženského premonstrátského kláštera v Doksanech v půvabné podřipské krajině. Tam prožila dva roky klidného duchovního vývoje, kde v jejím srdci vyrůstalo dobré semeno, zaseté tetou Hedvikou a pod moudrým vedením abatyše Markéty počala chápat milost Boží, zamilovala si skromnost a pokoru. Klášterní prostředí uprostřed žen, oddaných čistému a pracovitému životu zapůsobilo na ni tak, že jeho účinek se nesetřel ani ve Vídni, kam byla poslána, aby se naučila dvorským způsobům a také o německých společenských povinnostech a zvyklostech, neboť její otec ji zasnoubil bez jejího vědomí s Jindřichem, synem římského císaře Bedřicha II. (1212-1250). Na vídeňském dvoře vévody Leopolda se dozvěděla Anežka od jeho dcery Markéty o svém zasnoubení a hned ji odvětila, že už jednou byla zasnoubena, a že sám Bůh zásnuby zrušil, a že doufá, že i toto zasnoubení bude zrušeno. A skutečně otec Markéty docílil, že zásnubní smlouva byla zrušena a kralevic Jindřich si vzal jeho dceru Markétu.

Ještě po třetí měla být Anežka zasnoubena a provdána. Sám německý císař Bedřich II., otec jejího bývalého snoubence, jen o 16 let starší svého syna, požádal Přemysla o ruku jeho dcery. Překvapený otec radostně svolil a odpověděl kladně. Tehdy se ucházel o Anežku také anglický král Jindřich III. (1216-1272). Anežka však zasnoubení odmítla neboť v sobě cítila jiný životní cíl. Když na ni císař stále víc naléhal, obrátila se přímo do Říma, na papeže Řehoře IX. (1227-1241), aby ji zachránil před nežádoucím sňatkem. Vyznala se papeži, že si vyvolila věčnou čistotu, a že jí chce zůstat do smrti věrna. Moudrý papež pochopil a rád vyhověl. Anežce přislíbil ochranu a požádal císaře Bedřicha, aby na sňatek nenaléhal, neboť jeho návrh se nesetkává se snoubenčiným souhlasem. Císař si nechtěl papeže pohněvat, a proto jeho žádosti vyhověl.

Duchovní život Anežky – sotva třiadvacetileté – rozkvetl nyní v plné kráse. Celou svou duší se oddala službě Bohu. Požitky a světské radovánky ji nevábily. Vstávala denně po půlnoci, oblékala se do chatrného šatu a s důvěrnicí chodila od chrámu ke chrámu, aby ji nikdo nepoznal, a po uctění ostatků svatých a především svatostánků s přítomným Pánem Ježíšem, se vracívala do hradu. Ve dne se opět oblékala do obyvklých pěkných šatů a nikdo neměl tušení, že pod nimi nosí žínici, utkanou z koňských žíní. Účastnila se bohoslužeb, při nichž si zvykla klečet po celou mši svatou na holé dlažbě. Odpoledne i večer se modlila hodinky, vždy v kleče. Po všechny pátky, soboty a vigilie dodržovala půst jen o chlebě a vodě. Ve své ložnici neuléhala na měkké lůžko, ale spávala na holé zemi.

Mohutným dojmem zapůsobila na Anežku zvěst o sv.Františku z Assisi. Dověděla se, že se odřekl bohatství světa a žije jako poustevník v horách, že tam postavil kostel a nyní také klášter. Dověděla se, že také svatá Klára po jeho příkladu založila ženský klášter podle pravidel františkánů. Prostřednictvím svaté Kláry seznala, že hlavními podmínkami řeholních pravidel je naprostá čistota, chudoba, služba chudým a úplné odříkání světa. Rozhodla se tedy, že rovněž založí řeholi a klášter v českém království.

Sdělila svůj úmysl matce Konstancii, která s ní souhlasila a bratr král Václav I. (1230-1253) jí daroval pozemky na pravém břehu Vltavy na Starém Městě, kde roku 1231 zahájila z finančních zdrojů svého královského věna, za štědré pomoci předních šlechtických rodin a neplacené práce prostého lidu výstavbu velkolepě pojatého kláštera minoritů nejenom mužské, ale i ženské větve, který se stal nejstarším klášterem františkánským severně od Alp.

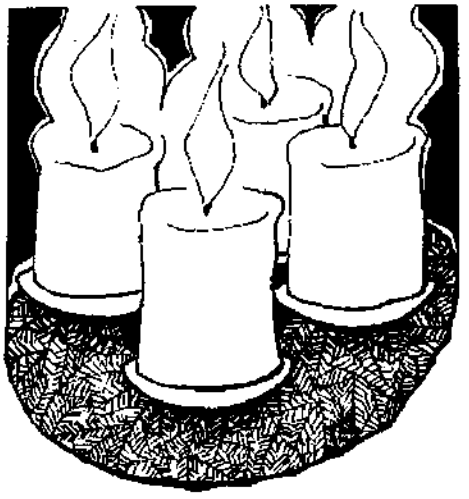
Spolu s matkou Konstancií založila také roku 1233 u kostela sv.Haštala na Starém Městě špitál sv.Františka z Assisi a u něho špitální bratrstvo. Na její žádost změnil papež Řehoř IX. bullou Omnipotens Deus (Všemohoucí Bůh) ze dne 14.dubna 1237 toto bratrstvo na samostatný řád s řeholí sv.Augustina. Řád však zůstával i nadále závislý na klášteru Na Františku. Anežka se listem 15.dubna 1238 vzdala špitálu i jeho statků (kostel sv.Petra Na Poříčí se dvorem a několika vesnicemi) ve prospěch Svatého otce, který téměř obratem 27.dubna téhož roku další bullou vše odevzdal velmistrovi a bratřím nového řádu. Tím bylo dokončeno osamostatnění jediného ryze českého mužského řádu – řádu křižovníků s červenou hvězdou.

11.června 1234 vstoupila Anežka spolu s dalšími sedmi dívkami ze šlechtických rodin do kláštera Na Františku a to za účasti královských manželů, sedmi biskupů a přední české aristokracie. Tento její čin vzbudil tehdy pozornost v celé Evropě, protože odmítla nejen sňatek s císařem, ale stala se vůbec první královskou dcerou, která vstoupila do

Pokračování na str.21

Foto na titulní straně:
Emanuel Dítě: Svatá Anežka jako dobroditelka chudých z kostela sv.Petra v Praze

Advent

Adventem vstupujeme do nového církevního roku, ale připravujeme se i na vánoce.

Maminka svoje děti seznamovala s církevním rokem. Jednou v podvečer jim řekla: „Jak ten čas utíká, zítra nám nastane nový rok." Děti jí odporovaly: „Ale maminko, kdepak zítra, ale až za měsíc nám nastane nový rok." „Pamatujte si, děti," řekla maminka, „je trojí rok: školní, občanský a církevní. Školní rok je nejkratší, má 10 měsíců, v něm chodíte do školy. Občanský rok začíná 1.ledna a končí 31.prosince. V občanském roce pracujeme každý ve svém povolání. Máme nejen tělo, ale i duši. O duši se staráme v církevním roce. Ten nový církevní rok začíná adventem."

Advent je latinské slovo a znamená příchod. Advent začíná první adventní nedělí. První stopa adventu se objevují ve Španělsku koncem 4.století a v Římě kololo roku 500. Doba adventu nebyla zpočátku všude stejně dlouhá – například ve Španělsku dva až tři týdny, ve Francii pět týdnů, v Římě čtyři týdny. Římský vzor se posléze v 11.století všeobecně prosadil. První adventní neděle je ta, která je nejblíže svátku sv.Ondřeje (svátek sv.Ondřeje slavíme 30.listopadu). První adventní neděle může tedy připadnout od 27.listopadu do 3.prosince. Středověcí liturgové nazývali proto sv.Ondřeje vrátným církevího roku. Kristem Pánem byl Ondřej první povolán za apoštola, pak přivedl k Pánu Ježíši svého bratra Šimona Petra a lnul velkou láskou ke kříži, který je klíčem nebeského království.

Advent vyniká mimořádnou krásou duchovní poezie. Žádné období církevního roku nevykazuje takové myšlenkové bohatství jako právě advent. S adventem je spojeno mnoho krásných zvyků – bylo jich ještě více, ale během staletí byly některé zvyky zapomenuty.

Slovo advent znamená příchod a myslí se tím na trojí příchod Syna Božího: první při vtělení a zrození k oběti vykupitelské, druhý na konci časů v den soudný a třetí v milosti do duše člověka (tím třetím adventem můžeme chápat i přípravu naší duše k vánočním svátkům). Tedy advent nepřihlíží pouze k minulosti, ale připomíná nám i přítomnost a vede nás k budoucnosti – buď připraven na setkání se vým Pánem o věčných vánocích v nebi. Proto nás advent volá k pokání. Hlavními mluvčími jsou starozákonní prorok touhy Izaiáš a ohlašovatel Ježíše Krista svatý Jan Křtitel. Vedle nich se v posvátné scéně adventní liturgie objevuje zářný zjev Vykupitelovy Matky, která je naší vůdkyní a pomocnicí v duchovní obnově.

Vy, dříve narození, jistě vzpomínáte na naše národní roráty... Celá staletí spěchávali naši předkové denně před svítáním na rorátní mši svatou, slouženou ke cti Panny Marie. Tato mše svatá ve vstupní antifoně začínala latinskými slovy: Rorate coeli, desuper... (Rosu dejte, nebesa, shůry...) Tato mše svatá se sloužívala ve všední dny se stejným čtením z proroka Izaiáše 7, 10-15 a z evangelia podle sv.Lukáše 1, 26-38: Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města Nazaret... Kolik to bylo nádherných staročeských rorátních zpěvů, které se již za Otce vlasti Karla IV. rozléhaly v našich chrámech v této posvátné mariánské době. Z doby mého vojančení v Benešově u Prahy vzpomínám na jednoho starého pána, jak on se těšil na roráty, jak spěchával se svými houslemi, aby s ostatními svými kolegy hudebníky svým uměním přispěli k radosti dnů příprav na vánoce. Kolik těchto krásných písní, náležejících době předvánoční, najdeme v našich starých kancionálech.

Na roráty se vypravili starší i mladí velmi záhy. Raději dříve, než o chvilku pozdě a to za dob, kdy nebylo na venkově nástěnných hodin. Na zasněženou cestu si svítili lucernami. Umělci nám svou kresbou připomínají krásu zasněžené cesty, kterou k farnímu kostelu ze všech stran spěchají věřící. Tehdy nebyl elektrický proud, ale v chrámě si svítili věřící „sloupky", které byly dovedným dílem voskařů a byly rozmanitě zdobeny. Děti dávaly pozor, aby tehdejší svíčka správně hořela. V městech i ve větších vesnicích měli své hlásné, kteří v noci nejčastěji z věží kostela troubili na pokoj. Velmi mile se nesly tyto písně přes střechy domů do dáli.

Advent byl také dobou hojných zvyků. Především vzpomínali na svatou Barboru. Svatá Barbora pocházela z Malé Asie, kde se narodila počátkem 3.století v rodině bohatého kupce, který byl nepřítelem křesťanů. Když se tento otec dozvěděl, že jeho dcera se stala křesťankou, tak ji chtěl na místě měčem zabít, ale dívka uprchla do nedalekých hor. Otec ji však vypátral, odvedl si ji domů a snažil se ji donutit, aby se zřekla křesťanství. Dyž neuspěl, odvzdal ji soudci. Nakonec svaté Barboře setnul hlavu sám otec.

Na památku svaté Barbory ulomila dospívající dívka třešňovou větévku. V Čechách to bylo na svatou Barboru, na Slovácku o svatém Ondřeji, někde na první neděli adventní. Dívka vsadila tuto třešňovou větévku do hlíny nebo do nádoby s vodou. Do vánoc ratolest rozkvetla, dívka ji pak nesla na noční vánoční mši svatou a dala ji v kostele jako vánoční zpomínku svému chlapci. V kostele se sešli, v kostele tou „barborkou" projevili přání, že chtějí být spolu. Dnes mnohdy vyznají mladí lidé, že se poprvé sešli někde na taneční zábavě, ale málo jich vyzná, že se sešli v kostele.

V předvečer svaté Barbory chodívaly po venkovských domech „Barborky" – ženy a děvčata zahalené do bílých prostěradel či šatů se závojem nebo rouškou přes obličej. Přitom sborově zpívaly o svaté Barboře a s rodinou se společně pomodlily.

Dojemným rodinným zvykem byla Mikulášská nadílka. Připomíná nám

Pokračování na str.14

Liturgická čtení

34.neděle v mezidobí
Slavnost Ježíše Krista Krále
25.listopadu 2001

1.čtení - 2 Sam 5, 1-3

Čtení z druhé knihy Samuelovy. 2 Sam 5, 1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: „Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem."

Přišli tedy všichni přední mužové izraelští ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2.čtení - Kol 1, 12-20

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři!

Děkujeme Bohu Otci, že vám dal účast na životě věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů.

On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti - všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm.

A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti, a že skrze něho usmíří se sebou všecko tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

Evangelium - Lk 23, 35-43

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíše ukřižovali, členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený."

Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!" Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král.

Jeden z těch zločinců,kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!"

Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého."

A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království."

Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji."

Myšlenky ke čtením

1. čtení

To, o čem mluví náš krátký text, stojí na konci spletitých dějů, počínajících touhou Izraelitů po králi, přes Saula, vyvolení a pomazání Davida a historii napětí mezi Saulem a Davidem až po tento bod volby. Zatímco u národů, obklopujících Izrael, byl král napůl nebo téměř cele božstvem či jeho reprezentantem, je u Izraele král pomazaný Hospodinův, tedy jeho kralování stojí v prvé řadě na Božím poslání, mandátu, na Boží smlouvě a věrnosti, a teprve v druhé řadě na volbě poddaných. A pokud Izraelský král reprezentuje Boha, pak jako ten, kdo je na něm závislý a kdo mu není nikdy a nijak roven. Mezi Izraelskými králi má David ve Starém zákoně ojedinělé postavení. Zatímco Šalamoun je ztělesněním moudrosti a úspěšnosti, je David ztělesněním nadějí, které se v Izraeli uplatňují a uplatní. David a jeho potomstvo reprezentují záchranný plán a čin Boží. Na konci tohoto potomstva - a tedy v chápání Židů na „vrcholu" Davidova života stojí Mesiáš. Abrahám - David - Maria - Ježíš - to je nejzávažnější linie, táhnoucí se celým Izraelem.

2. čtení

Bůh nás převedl do království svého milovaného Syna. Ale Ježíš má zásadní význam a důležitost od věků pro celé stvoření, které má v něm svůj počátek právě tak, jako v něm má svůj počátek celé zmrtvýchvstalé stvoření, a tedy celá církev.

Evangelium

Výzva k tomu, aby si Ježíš pomohl, ať ve jménu toho, že je Mesiáš, nebo ve jménu toho, že je židovský král a tedy následník Davidův, se dá chápat jako poslední ze série Ježíšových životních pokušení. Popřel by totiž tím jak to, že je králem, tak to, že je Mesiášem, i když by jeho čin byl velmi efektní a vzbudil by mu jistě velkou řadu nadšených následovníků. Král tu byl pro lid a proto, aby zastával zájmy Hospodinovy. Mesiáš pak měl přijít pro záchranu národa a skrze něj lidstva, tedy pro záchranu druhých. V obou liniích, Ježíš, jak ukazují evangelia, za svého veřejného působení, důsledně kráčel. Mohl je teď popřít? Ale ani v tomto bídném postavení, na kříži, nekončila jeho přitažlivost. I tam bylo možné v něj skládat naději jako to udělal jeden zločinec, i když to mnohé popouzelo jen k posměchu (druhý zločinec). To že je Ježíš židovským králem, platilo po celou dobu jeho života: byl od počátku Davidovcem, nejen podle lidského (právního) původu, ale hlavně jako nositel a naplnitel největších nadějí v Izraeli. Za jeho života to ovšem bylo chápáno špatně: lidé se ho nejednou chtěli zmocnit, aby ho udělali králem, ale králem pro sebe a proti Římanům, ne králem Hospodinovým nad sebou. Teprve na kříži zcela zaniklo nebezpečí, že bude jeho poslání špatně pochopeno, vyloženo nacionálně – politicky, a tak teprve před Pilátem prohlásí, že je král a na kříži se nechá tak označit. To, že nápis „židovský král" je za celý jeho život jen a pouze na kříži, není náhoda. Ježíšova suverenita je totiž v jeho vydanosti do rukou hříšníků a do Boží vůle a lásky. V kritické chvíli, kdy lze vše vybudované ztratit náporem zla, zůstává Ježíš bez nejmenšího spolupůsobení se zlem a je tímto zlem sám zničen. Nemůže už pomoct z kříže ani sobě, ani druhým, ale každého může i z kříže jako právoplatně odsouzeného zločince uvést do ráje.

Stůl Slova - P. Ing. Aleš Opatrný

Myšlenky ke čtením

1. čtení

Základní hledisko textu: proroctví je sice „o Judovi a Jeruzalému," ale svým obsahem se týká všech národů - je univerzální povahy. A dále: „stane se v posledních dnech" - tyto dny nejsou terminovány. V textu tedy nelze hledat tolik kdy, ale co se stane. A poslední: podle NZ „poslední dny" nastaly příchodem Kristovým. Od jeho vystoupení do jeho druhého příchodu se rozprostírá doba „posledních dní," kdy se naplňuje to, co je rozhodnuto i zčásti vykonáno. To, co se píše u Izaiáše se také už zčásti od Ježíšova vystoupení uskutečnilo.

Vše řečeno v obrazné řeči: „Hora vyvýšená" - spojuje nebe a zemi, jde tedy o něco, co spojuje svět lidský a Boží: pro nás Ježíš, církev. Putování národů je staroorientální obraz. V naší řeči znamená asi tolik, jako uvěřit. Motiv Boha, učitele životních cest - se objevuje častěji v žalmech (Ž 119). Naplněn je v postavě Ježíšově - on je učitel po výtce. Učitel nejen „pravd o Bohu," ale učitel životních cest, které k Bohu vedou. Hospodinovo slovo se stalo „Slovem, tělem učiněným," není třeba čekat další. „Soudit," to znamená víc, než jen rozsuzovat pře. V řeči Písma to je Boží soud nad zlem, soud s definitivní platností. Slova o míru nejsou slova o lidských přáních. Překonání válečných nástrojů a války samotné je důsledkem putování všech národů na Hospodinovu horu (tedy důsledkem uvěření) a dále je to důsledek Božího souzení. Tato slova jsou často nesprávně vykládána a užívána, totiž bez prvé části tohoto úryvku. Poslední verš se považuje za pozdější přídavek, je to vlastně aktualizace, platná po celé dějiny, která ukazuje, k čemu má být poselství celého textu využito, k čemu konkrétně posluchače vybízí.

2. čtení

Nastala hodina - příchodem Kristovým (objektivně) a osobním přijetím víry pro každého subjektivně. Spása je blíže každým dnem, kterým se blíží ke konci svého života i světa. Konec, který čekáme, není noc, ale den! V tom to máme proti jiným lidem „vzhůru nohama." Obléci se (do výzbroje světla, v Pána Ježíše Krista) - vzato z antického dramatu, kdy herec vystřídal během hry i víc rolí a jeho charakter v danou chvíli byl dán maskou (oděvem), kterou oblékl pro roli.

Evangelium

Slova o parusii byla řečena do situace, kdy vbrzku očekávaný druhý příchod Kristův se stále nekonal. Někteří propadli únavě a lhostejnosti, jiní spekulacím o tom, kdy a jak to bude. Matoušovo slovo je slovem osvobozujícím. Tvrdí, že Pán skutečně přijde, že se tedy netrmácíme dějinami nazdařbůh a že zlo nezvítězí, a na druhé straně říká, že nikdo neví, kdy to bude, že tedy není třeba se zatěžovat spekulacemi o termínu konce světa. Jde o to - bdít. Tedy ani nerezignovat, ani se nebát, ani se nenechat oklamat tím, že běh světa je v podstatě stále stejný. Nelze zapomenout na to, že celé evangelium dosvědčuje, že Pán už přišel. Zbývá jediná podstatná otázka, kdy přijde pro mne - kdy plně uvěřím. Otázka „kdy," pokud jde o „konec světa," pak nemá velký význam.

Je pozoruhodné, že všechna možná data konců světa, mnohokrát různými lidmi stanovená, vzbuzují zpravidla větší pozornost, než evangelium samotné. Lidé se spíš ptají „kdy to bude," než „co to bude." Proto je dobré sledovat Unii Izajášova textu a jeho naplňování: řešení života nespočívá v tom, že se konec světa přivolá, odloží nebo vypočítá. Jde o to, koho nebo co očekáváme. Ne „někdy," ale teď. Protože už teďlze vystupovat na „horu Hospodinova domu" - do církve, která spojuje jako mystické tělo Kristovo po dva tisíce let zemi s nebem. Už teďlze učit životním cestám z evangelia. A tedy už teď může být člověk zachráněn. A v perspektivě Nového zákona je mírem a pokojem jen a pouze Ježíš sám - Ef 2,14 v doslovném řeckém znění (on sám je pokojem). Nelze čekat tedy „až někdy" bude pokoj, ale čekat, že Ježíš sám se stane mým pokojem, a to už teď.

Stůl Slova - P. Ing. Aleš Opatrný

Liturgická čtení

1.neděle sdventní – 2.prosince 2001

1.čtení - Iz 2, 1-5

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Obsah vidění Izaiáše, syna Amosova, o Judovi a Jeruzalému.

Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou:

„Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho stezkách!" Ze Siónu vyjde nauka, z Jeruzaléma Hospodinovo slovo.

Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit.

Jakubův dome, vzhůru, choďme v Hospodinově světle!

2.čtení - Řím 13, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři!

Víte, jaký je nyní čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla. Veďme počestný život jako ve dne; ne v hodováních a pitkách, ne v necudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a závisti. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, že by to vyvolávalo žádosti.

Evangelium - Mt 24, 37-44

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Když přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, když přijde Syn člověka.

Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat, druhý ponechán; dvě (ženy) budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata, druhá ponechána.

Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete."

ZE SVĚTA

Čtvrtá oběť antraxu v USA - Čtvrtou obětí antraxu v USA se 31. října stala 61letá zaměstnankyně nemocnice z New Yorku. Oznámila to bez dalších podrobností mluvčí newyorská nemocnice Lenox Hill Hospital, kde byla hospitalizována. Kathy T. Ngu-yenová zemřela tři dny poté, co byla přijata do nemocnice. Byla první osobou v New Yorku, u níž byla zaznamenána nebezpečná plicní forma antraxu. Nguyenová byla po hospitalizaci pod sedativy, pomáhal jí dýchací přístroj a celkově byla v příliš vážném stavu, než aby mohla vyšetřovatelům říci, kde mohla k nákaze přijít. Pracovala ve skladišti v suterénu manhattanské nemocnice specializované na oční, ušní a krční choroby, která již byla uzavřena. V suterénu byla ještě před několika dny rovněž nemocniční třídírna dopisů, ale na pracovišti Nguyenové nebyly nalezeny žádné stopy antraxu a do nemocnice nedorazil žádný podezřelý dopis. Zatím bylo v USA zaznamenáno 16 potvrzených případů antraxu. Na jeho plicní formu zemřeli dva zaměstnanci pošty ve Washingtonu a novinář bulvárního týdeníku na Floridě. Steven Ostroff z amerického Střediska pro kontrolu a prevenci nemocí oznámil, že bakterie sněti slezinné (antraxu), které připravily o život Kathy Nguyenovou, jsou k nerozeznání podobné bakteriím, které byly nalezeny v dopise vůdci demokratické většiny v Senátu Thomasu Daschleovi a které byly zjištěny u dalších pacientů. Další dopisy s antraxem byly zaslány do redakce televize NBC v New Yorku a do listu The New York Post.

Útoky na USA prý budou před začátkem ramadánu - Spojené státy budou před začátkem islámského postního měsíce ramadánu znovu čelit atentátům. Oznámila to 31.října saúdskoarabská opozice, kterou citovala agentura AFP. Americký ministr spravedlnosti John Ashcroft již předtím informoval o bezprostředně hrozících útocích na USA nebo na americké zájmy v zahraničí. Podle saúdskoarabské opozice teroristé hodlají zaútočit výhradně na USA a nikoli na americké objekty v zahraničí. Opozice neuvedla zdroj informací, ale tvrdí, že islamisté ze Saúdské Arábie používají ke komunikaci s kolegy v Afghánistánu satelitní telefony. V jedné ze zachycených konverzací prý tvrdili, že atentát na USA je naplánován na dobu před ramadánem, který začíná 17. listopadu. Stejnou cestou se prý stoupenci teroristů v Saúdské Arábii dověděli, že bojovníci Talibanu a členové sítě Al-Káida zajali od 7.října, kdy byly zahájeny útoky na Afghánistán, 14 Američanů. USA mají podle Ashcrofta důvěryhodné informace o plánovaných útocích, ale chybí jim detaily o cílech a typu zamýšlených akcí. Americké bezpečnostní složky jsou ve stavu nejvyšší pohotovosti.

USA zpřísní imigrační politiku - Americký ministr spravedlnosti John Ashcroft ve Washingtonu oznámil další opatření, která mají omezit vstup do země lidem podporujícím terorismus. Ashcroft uvedl, že vstup bude zakázán členům a stoupencům 46 teroristických skupin. V USA zároveň vznikne zvláštní tým, který se bude věnovat pátrání po cizincích, kteří se již nacházejí na území Spojených států a jsou stoupenci terorismu. "Budeme stíhat a deportovat teroristy z cizích zemí, kteří jsou již na našem území. Amerika nedovolí zneužívat svého pohostinství jako zbraně proti sobě," řekl Ashcroft.

Americké bomby vážně poškodily největší afghánskou přehradu - Americké pumy vážně poškodily hlavní přehradu a hydroelektrárnu Afghánistánu a kvůli tomu se bez dodávek elektřiny ocitla dvě důležitá města na jihu země. Informovala o tom 1.listopadu tisková agentura AIP. Vodní elektrárna Kadžkaj v jihoafghánské provincii Hílmand byla bombardována ve středu odpoledne 31.října a dodávky elektrického proudu byly přerušeny do měst Kandahár a Laškargáh, řekl tiskové agentuře AFP představitel Talibanu v Kábulu. Talibanský ministr školství Ámir Chán Mutakí agentuře AIP, sídlící v Pákistánu, sdělil, že silně zasažena byla i přehradní hráz. "Voda zatím nezačala unikat, ale jakékoli další bombardování by přehradu zničilo. To by mohlo vyvolat záplavy a ohrozit životy tisíců osob," dodal ministr.

Z trosek WTC vyproštěno zlato - Velké množství zlatých a stříbrných ingotů bylo v úterý večer 30.října za přísných bezpečnostních opatření vyproštěno z trosek Světového obchodního střediska (WTC) v New Yorku. Napsal to newyorský list Daily News. Začátkem října kanadská banka Scotiabank uvedla, že má v sejfech pod troskami ingoty zlata a stříbra v hodnotě asi 200 miliónů dolarů.

Britský premiér jednal v Gaze s palestinským vůdcem - Britský premiér Tony Blair 1. listopadu v reakci na dopis Usámy bin Ládina, označující pákistánskou vládu za zrádkyni muslimů, vyslovil jednoznačnou podporu pákistánskému prezidentu Parvízu Mušarafovi. Proti bin Ládinovým tezím se postavil i palestinský vůdce Jásir Arafat, který předtím jednal s Blairem v Gaze. "Naše podpora prezidentu Mušarafovi musí být v těchto těžkých časech jasná, neboť se snaží udělat to nejlepší pro pákistánský lid," prohlásil Blair na společné tiskové konferenci po jednání. "Doufám, že si lidé uvědomují, že bin Ládinovým přáním je vytvořit státy talibanského typu v celém arabském a muslimském světě," poznamenal dále. Saúdskoarabský terorista ve svém dopise mj. obvinil pákistánskou vládu, že straní křesťanům a že je nutné se bránit "křesťanské křížové výpravě proti islámu". "Muslimové v Afghánistánu jsou terčem zabíjení a pákistánská vláda stojí za křesťanským praporem," citoval z údajného bin Ládinova dopisu moderátor katarské satelitní televizní stanice Al-Džazíra. Arafat označil bin Ládinovu výzvu za "velmi nebezpečnou". "Upřímně si myslím, že je velmi nebezpečná. Nemůžeme akceptovat takové řeči proti jakékoliv islámské zemi," řekl. Britský premiér po své výzvě v Jeruzalémě i v Gaze vyzval Izrael a Palestince k zastavení násilí a návratu k jednacímu stolu. Odmítl prohlášení solidarity Palestinců s Usámou bin Ládinem s tím, že je to Arafat, a nikoliv bin Ládin, kdo reprezentuje Palestince. Cílem nynější Blairovy cesty po blízkový-

chodních zemích, která ho zavedla do Sýrie, Saúdské Arábie, Jordánska, Izraele a na palestinská území, je "získat podporu vlád těchto zemí pro protiteroristickou kampaň" Spojených států a Velké Británie a "přispět k řešení palestinsko-izraelského konfliktu"

Křesťané v Pákistánu se obávají nových útoků - Po vražedném útoku na návštěvníky bohoslužeb v Pákistánu 28.října roste u křesťanské menšiny v zemi obava před dalšími násilnostmi. "Z Karáčí přicházejí hrozby, že za každého muslima zabitého v Afghánistánu budou v Pákistánu zavražděni dva křesťané," informoval P. Michel Protain v interview pro Radio Vatikán. Lidé se s obavami ptají, zda to byl ojedinělý čin nebo část generálního plánu, uvedl kněz.

Kardinál Kasper navrhuje Den křesťansko-židovského dialogu - Německý kuriální kardinál Walter Kasper by chtěl prohlásit 28.říjen za každoroční Den křesťansko-židovského dialogu s kulturními a uměleckými iniciativami. V tento den před 36 lety postavila katolická církev koncilním prohlášením "Nostra aetate" své vztahy k židovství a dalším mimokřesťanským náboženstvím na zcela nový základ, zdůraznil Kasper v poselství křesťansko-židovskému setkání v Římě. Izraelský vyslanec Yosef N. Lamdan návrh kardinála Kaspera podpořil. Podle Kaspera Svatý stolec vítá každou novou iniciativu, která by mohla prohloubit a zlepšit vztahy s židovstvím.

Do Afghánistánu vstoupilo tisíc pákistánských kmenových bojovníků – Tisícovka bojovníků z pákistánských kmenů vstoupila 1.listopadu na území Afghánistánu, aby tam po boku příslušníků afghánského vládního hnutí Taliban vedla svatou válku (džihád) proti Spojeným státům. Informovali o tom očití svědci. Bojovníci překročili pákistánsko-afghánskou hranici v okrese Badžaur v Severozápadní pohraniční provincii i se zhruba 50 vozidly, uvedli svědci. Vozidla Talibanu na ně čekala na druhé straně hranice ve východoafghánské provincii Kunar. "Pákistánské úřady neučinily nic, aby je (Pákistánce) zastavily," řekl místní novinář Hadži Rahmatulláh Džan. Ozbrojení pákistánští dobrovolníci čekali téměř týden ve vesnici Lagahraj na pokyn jednoho ze svých vůdců, který před několika dny odcestoval do Afghánistánu, aby získal souhlas Talibanu se vstupem pákistánských bojovníků na afghánské území. Velvyslanec Talibanu v Pákistánu Abdas Salál Zaíf na tiskové konferenci řekl, že Taliban umožnil pákistánským bojovníkům připojit se k protiamerickému džihádu.

Bible je v Británii obchodním šlágrem - Bible nyní patří v britských knihkupectvích k obchodním šlágrům. Jak uvádí britský tisk, po teroristických útocích proti USA 11. září se počet prodaných výtisků Biblí ve většině velkých obchodů zvýšil na dvojnásobek až čtyřnásobek. Také o Korán a literaturu související s islámem je od té doby mimořádný zájem.

Tchajwanský exministr čelí s dalšími obvinění z korupce - Tchajwanští prokurátoři obvinili 33 osob včetně bývalého ministra školství a náměstka ministra kvůli jejich údajnému zapojení do korupčního skandálu. Informoval o tom místní soud. Prokurátoři požadují pro bývalého ministra školství trest 15 let vězení a pro bývalého náměstka ministra dokonce doživotní trest. Oba muži jsou obviněni, že si za velmi nízké ceny koupili vily od investora vlastnícího odbornou školu a jako "protislužbu" schválili povýšení tohoto vzdělávacího zařízení na školu vysokou. Oba vládní činitelé jakoukoli vinu popírají a své stíhání označují za politickou perzekuci. Ministr před měsícem, když bylo zahájeno vyšetřování, dobrovolně odstoupil a vzdal se své kandidatury na funkci starosty města ve volbách plánovaných na prosinec. Mezi dalšími obviněnými jsou zástupci banky a někteří zaměstnanci ministerstva školství.

Neštěstí v Gotthardském tunelu - v Gotthardském tunelu na jihovýchodě Švýcarska se ve středu 24.října strazily dva kamióny. Při neštěstí zahynulo dvanáct lidí. Oznámila to policie kantonu Ticino (Tessin), která předtím uvedla, že zahynulo šest lidí. Kamióny se čelně srazily asi kilometr od jižního ústí této klíčové tranzitní komunikace přes Alpy dlouhé téměř 17 kilometrů. Srážka způsobila požár pneumatik, které jeden z kamiónů převážel. Oheň se rozšířil do délky 300 metrů a část klenby tunelu se zřítila. Lidé, kteří zahynuli se udusili v autech nebo na pěším útěku tunelem na sever.Podle tisku nehodu zavinil řidič belgického kamionu, který neměl pracovní povolení a řidiče dělal jen na turistické vízum. Šlo o Turka, kterého přepravní firma zaměstnávala "načerno".

Rusko vyzkoušelo balistickou raketu Topol - Ruské vzdušné síly úspěšně vyzkoušely mezikontinentální balistickou raketu RS-12M Topol. Podle informace agentury ITAR-TASS byla vypuštěna z kosmodromu Pleseck (asi 1200 kilometrů na sever od Moskvy) a přesně zasáhla cíl na poloostrově Kamčatka, vzdálený 7000 kilometrů. Raketu testovaly strategické raketové a kosmické síly a účelem bylo prověřit taktické a technické vlastnosti a spolehlivost ruského raketového komplexu. Rakety Topol jsou ve výzbroji už 15 let a Rusko je pravidelně testuje, aby se přesvědčilo, že jejich životnost může být prodloužena.

Havárii jaderné ponorky způsobil výbuch torpéda - Tragédii ruské jaderné ponorky Kursk přivodil výbuch torpéda uloženého na její palubě. V ruské televizi NTV to potvrdil místo předseda ruské vlády Ilja Klebanov, který řídí pátrání po příčinách havárie. "Základní příčinou zkázy ponorky byla exploze jednoho z torpéd," konstatoval Klebanov. Zatím podle něho ale není jasné, co vedlo k detonaci torpéda. Klebanov připustil i možnost srážky Kursku s neurčeným podvodním objektem. Prozatím se podařilo vyzdvihnout z útrob vraku ponorky pět z dvaadvaceti protiponorkových raket Granit a bylo vyproštěno 65 ze 118 těl námořníků a 43 se již podařilo identifikovat. Oficiálně nebylo jméno žádného z nich zveřejněno. Dvanáct námořníků bylo pohřbeno již loni, kdy se konaly pietní akce za účasti vojenského velení i politických vůdců. Nyní jsou námořníci pohřbíváni bez okázalých ceremonií a zvláštních pocť a bez účasti tisku a veřejnosti.

Podle ČTK, ČBK a agentur

Z VLASTI

Carolina od 25.října do 1.listopadu

Politické události

Oslavy 83. výročí založení Československa

Výročí vzniku ČSR si hlavní město připomnělo několika akcemi. Kladení věnců se letos z důvodu hospitalizace nezúčastnil prezident Václav Havel. Věnec k pomníku Tomáše Garriqua Masaryka a kytici k soše sv. Václava položil jeho jménem kancléř Ivo Mathe. Rovněž bez hlavy státu proběhla tradiční slavnostní přísaha asi 700 členů Hradní stráže a ženijního a zabezpečovacího vojska na Hradčanském náměstí. Ceremonii přihlíželi předseda Senátu Petr Pithart, ministr obrany Jaroslav Tvrdík, náčelník generálního štábu Jiří Šedivý a spolu s nimi několik stovek diváků. Státní svátek uctili také slovenský velvyslanec v ČR Ladislav Ballek a zástupce prezidentské kanceláře Miloš Lexa, kteří zavítali k soše Milana Rastislava Štefánika v Petřínských sadech. Svátek doprovodilo množství kulturních akcí a dnů otevřených dveří. V Praze vystoupily slovenské lidové soubory, třetí pražský obvod hostil setkání legionářů. Součástí oslav byly již tradičně průvody Sokolských obcí v několika městech republiky.Výročí si připomněli také Republikáni Miroslava Sládka (RMS), kteří se v sobotní poledne sešli spolu s několika desítkami příznivců na Václavském náměstí. Sládek ve své řeči apeloval mj. na národní hrdost: "V USA všichni Američané - a mnozí z Čechů s nimi - v těchto dnech hrdě mávají americkou vlajkou, na státní svátek nevidíme snad jedinou českou". Též zdůraznil, že republikáni jsou jednou z mála stran, jež skutečně ctí hodnoty československé státnosti. Mítink zakončili zpěvem československé státní hymny.

Havel kritizoval nedostatečné vyrovnání se s minulostí

Prezident Václav Havel pronesl na Pražském hradě v den státního svátku projev, ve kterém vyjádřil znepokojení, že se Češi ještě nevyrovnali dostatečně s totalitní minulostí. Zdůraznil, že lidem perzekuovaným nacistickým a komunistickým režimem se nedostává opravdové úcty a respektu. "Ještě hůř jsme na tom ve věci trestního stíhání těch, kteří zrazovali svou zemi nebo kteří týrali své spoluobčany," uvedl. Havel se v projevu dotkl také současného stavu české žurnalistiky a odezvy na současnou podobu české kritiky. "Zase je nadáváno všem, kteří si troufají samostatně, nezávisle a kriticky myslet a psát. Jsou dokonce vyhlašováni za větší škůdce národa a brzdiče pokroku než hejna bulvárních drbeň, schopných na objednávku šířit cokoliv o komkoliv a velmi nepříjemně nám tím zpřítomňovat dusnou atmosféru štvanic z éry druhé republiky, protektorátu či padesátých let," prohlásil prezident. Předseda sněmovny a ODS Václav Klaus řekl, že projev nebude komentovat, protože byl "mimo vše, co se v této zemi děje". Naopak lídr čtyřkoalice Karel Kühnl uvedl, že s prezidentem souhlasí. Zájem médií vyvolala neúčast premiéra Miloše Zemana na slavnostním večeru. "Ať už si myslím o paní Dagmar Havlové cokoli, respektuji ji jako první dámu a nechci ji uvádět do trapné situace v otázce podání nebo nepodání ruky," uvedl jako jeden z důvodů své neúčasti Zeman. Havlová se měla v souvislosti se sporem o jmenování guvernéra ČNB vyjádřit, že Zemanovi už nikdy ruku nepodá.

Vrtulník s Cernanem a Remkem na palubě havaroval

Vrtulník Mi-8, v němž americký astronaut českého původu Eugen Andrew Cernan a československý kosmonaut Vladimír Remek v neděli cestovali do Bernatic u Tábora, rodiště Cernanova dědečka, se zřítil nedaleko Milevska. Příčiny havárie se šetří, za nejpravděpodobnější je považován výpadek motoru. Kosmonauté vyvázli jen s pohmožděninami, s nejtěžšími zraněními z 12členného osazenstva je hospitalizována letuška, která v době pádu stroje nebyla připoutána. Podle Cernana se celá událost mohla proměnit ve skutečnou tragédii, kdyby nebylo zkušené posádky. Člen Cernanovy ochranky, vojenský policista podpraporčík Jaroslav Selong byl ještě v den nehody, a zároveň státního svátku ČR, vyznamenán prezidentem Havlem medailí Za hrdinství. Podle účastníků havárie si počínal nejrozhodněji, prostřílel zablokované dveře, pomáhal zraněným a přivolal pomoc. Ministr obrany Jaroslav Tvrdík se nebrání možnosti vyznamenat rovněž svědky nehody z řad místních obyvatel, kteří nemalou měrou pomohli k tomu, že se havárie obešla bez ztrát na lidských životech.

Unie svobody a DEU od 1.ledna společně

Jako záchranu politického uskupení čtyřkoalice (4K) označují někteří politici smlouvu o integraci Unie svobody a Demokratické unie. Podle volebního zákona totiž musí koalice čtyř stran získat pro vstup do sněmovny nejméně 20% hlasů, po sloučení US s DEU bude 4K potřebovat jen 15%. Podle říjnového šetření Centra pro výzkum veřejného mínění by 4K volilo 19,5% občanů, stejně jako vládní sociální demokracii (ODS pak 19%). Podle smlouvy se od 1.ledna 2002 stane předseda DEU Ratibor Majzlík místopředsedou sjednocené strany, která ponese název Unie svobody – Demokratická unie (US-DEU). V republikovém výboru strany bude mít DEU dva zástupce, v krajských a okresních výborech po jednom. Představitelé DEU budou mít tato místa zajištěna do 30.června 2003, kdy se uskuteční volby nových stranických orgánů. Smlouvu musejí schválit ještě prosincové sjezdy obou stran. Majzlík, který podepsal smlouvu s předsedkyní US Hanou Marvanou, přiznal, že se na něj snesla vlna kritiky. "Objížděl jsem kraje, první reakcí byl šok, někteří členové mi vyčítali, že jsem je prodal," řekl v tisku. Místopředseda DEU Petr Jančálek v Pražském slovu uvedl: "Jde o předvolební manévr, abychom mohli kandidovat na jedné kandidátce, o skutečné sloučení nejde."

ČR ustoupila podmínkám členských států EU

Země EU budou mít po rozšíření možnost omezit přístup českých občanů na svůj trh pracovních sil. Čeští vyjednávači podle očekávání přistoupili na podmínky kla-

dené zejména Rakouskem a Německem, a Češi tak budou i nadále v členských zemích potřebovat pracovní povolení.Přechodné období je dvouleté, bude jej možno prodloužit až o pět let. Přístup jednotlivých států je plně v jejich kompetenci, své trhy otevřou bezprostředně po rozšíření Nizozemsko, Irsko, Dánsko a Švédsko. Státní tajemník Pavel Telička dosáhl při vyjednávání práva ČR užívat stejných ochranných opatření vůči novým členským státům, a to tak dlouho, dokud bude některý ze států EU omezovat příliv pracovníků z ČR. Opoziční poslanci však vyjednané ústupky neocenili a s přistoupením na podmínky EU nadále nesouhlasí. Uzavřením kapitoly "volný pohyb pracovních sil" však vyjednávači v Bruselu odškrtli jednu z nejcitlivějších položek ve vyjednávání o vstupu země do EU. V sobotu 27.října skončilo také jednání o kapitole "finanční kontrola". S jedenadvaceti uzavřenými kapitolami se tak ČR zařadila po bok Slovinska, blíže konečné 29.kapitole je Maďarsko a Kypr (23).

Ze Slovenska

Stručně

* Výročí založení Československa proběhlo na Slovensku bez zvláštních oslav. V Bratislavě se sešlo asi 100 lidí. Premiér Mikuláš Dzurinda zaslal dopis svému českému protějšku Miloši Zemanovi. Na Slovensku je 28.říjen památným dnem.

* Slováci uzavřeli kapitolu energetika. Při vstupních jednáních v Bruselu se 26.října Slovensku podařilo překonat jednu z nejtěžších překážek v celém procesu - 20. kapitolu o energetice, a to ještě dříve než Česká republika a Polsko. V rámci dohod bude muset Slovensko odstavit oba bloky jaderné elektrárny v Jaslovských Bohunicích.

* Slovensko má od 25.října nový státní svátek. Parlament po rušných diskusích odhlasoval, že 17.listopad bude oslavován jako Den boje za svobodu a demokracii (v ČR se jako státní svátek slavil po prvé loni). Slovákům tak podle informací tisku přibyl patnáctý sváteční den.

* Ani Slovensko se nevyhnulo existenci obálek s bílým práškem. Ani v jednom případě se však nejednalo o obálku obsahující antrax, hygienici proto nezavedli žádná mimořádná opatření. V souvislosti s obavami ze sněti slezinné byli kupříkladu 29.října odvezeni do trnavské nemocnice dva lidé, kteří obdrželi obálku s práškem vonícím po vanilce. I tentokrát šlo o obavy zcela liché.

Ekonomika

Nový návrh státního rozpočtu bude mít nižší schodek

V pondělí 29.října schválila vláda druhý návrh státního rozpočtu pro příští rok, který počítá s deficitem ve výši 46,2 mld. korun. To je o 7,6 mld. méně, než v prvním návrhu, který Poslanecká sněmovna minulý týden vrátila vládě k přepracování. Dodatečně pak vláda našla prostředky pro zvýšení výdajů pro kraje a resorty školství, obrany a vnitra. Jiné výdaje naopak škrtla. Postiženi budou státní úředníci, kteří se zvýšení mezd dočkají až v dubnu, na rozdíl od obvyklého ledna. Tím se ušetří 1,5 miliardy korun: výdaje na mzdy státních úředníků, zdravotníků a učitelů měly původně vzrůst o 7%. Také nejobjemnější resort práce a sociálních věcí bude mít sníženy výdaje o 3,1 miliardy korun. Dalších pět set miliónů chce kabinet ušetřit na úrocích při splácení státního dluhu. Peníze, které vláda ušetří, půjdou pouze do několika oblastí. Nejvíce - dvě miliardy korun - dostanou přidáno vysoké školy, zkrátka nepřijdou ani resorty obrany a vnitra a kraje. Nový návrh státního rozpočtu, který bude sněmovna projednávat počítá s příjmy ve výši 701,9 miliardy.

Zásah ČNB proti růstu koruny

Proti silnému růstu koruny zasáhla 25.října centrální banka. "ČNB není spokojena s vývojem kurzu a považuje za vhodné, aby byla koruna slabší," uvedl viceguvernér banky Luděk Niedermayer pro LN. Podle odhadu české spořitelny skoupila ČNB ve dvou vlnách 150 až 300 milionů eur. Koruna pak krátce po zahájení intervence oslabila z 33,30 až na 33,76 Kč za euro. Zásah ČNB přišel s upozorněním, že ekonomika se v důsledku nepříznivého vývoje v zahraničí nevyhne zpomalení svého růstu. Z kroku centrální banky mohou mít radost zejména vývozci, kterým silná koruna ztěžovala prodej jejich výrobků v cizině. Naopak nešťastní budou asi turisté, kterým se prodraží nákup cizí měny, a dovozci, protože zahraniční zboží po přepočtu na koruny podraží. Přes překvapivé načasování bude však mít pravděpodobně zásah jen krátkodobý dopad. V příštím roce se bude prodávat státní majetek v hodnotě stamiliard korun, což bude tlačit korunu k dalšímu posilování. To potvrdil i Mezinárodní měnový fond. MMF zároveň v této souvislosti varuje před poškozením exportních možností českého hospodářství.Vláda má v příštím roce v plánu prodat celou energetiku, plynárenství a Český Telecom, což by mělo znamenat příliv zhruba 300 miliard korun. Fond varuje, že by se ve větším měřítku mohl opakovat scénář z minulého týdne, kdy výměna eur zaplacených za Komerční banku posílila korunu na rekordní hranici 33,18 koruny za euro (tedy méně než 17 korun za marku). Zatím se však nepotvrzují ani odhady analytiků z minulého týdne. Ti předpokládali, že koruna v tomto týdnu oslabí až na hranici 34 koruny za euro. Již v pondělí ale koruna opět posílila na 33,66 a v úterý pak na 33,55 koruny za euro.

Kurzovní lístek ČNB 1. 11. 2001

EUR, 1	33.615
Francie, 1	5.125
Itálie, 1000	17.361
Rakousko, 1	2.443
SRN, 1	17.187
Kanada, 1	23.454
Slovensko, 100	77.082
USA, 1	37.140

Kultura

Týden ve znamení literárních cen

Nejméně tři důvody k oslavě přineslo české kulturní obci letošní udílení literárních cen. Zdeněk Rotrekl získal Cenu Jaroslava Seiferta za knihu básní Nezděné město, Philip Roth byl poctěn za celoživotní dílo Cenou Franze Kafky a Státní cenu za literaturu a překlad obdrželi Věroslav Mertl za knihu Hřbitov snů a Jan Vladislav. Státní cenu za literaturu a překlad uděluje ministerstvo kultury, Cenu Franze Kafky Společnost Franze Kafky a Cenu Jaroslava Seiferta Nadace Charty 77.

28.říjen - státní svátek České republiky
a den, kdy se udělovala státní vyznamenání

Prezident Václav Havel 28.října 2001 u příležitosti státního svátku vyznamenal 44 českých i zahraničních osobností. Mnoho osobností ocenil za zásluhy v odboji proti nacismu i komunismu. Mezi poctěnými mimo jiné byl také náš krajan žijící v Chicagu - Berwynu Josef Hasil - představitel protikomunistického odboje či další náž známý krajan žijící v USA Oldřich Holubář. Vzhledem k tomu, že medaile dostali také příslušníci odboje, prezident připomněl, že jsme se stále nevyrovnali s minulostí. Zejména pokud jde o potrestání komunistických prominentů.

Řád T.G. Masaryka

Řád T.G. Masaryka prezident udělil in memoriam Poláku Ryszardu Siwiecovi, který se v roce 1968 upálil na protest proti okupaci bývalého Československa armádami Varšavské smlouvy. Tímto řádem bylo za zásluhy o demokracii oceněno dalších šest osobností. In memoriam byl propůjčen politikovi Vojtěchu Dundrovi, profesoru Václavu Chytilovi a poručíku Jindřichu Vaškovi. Řád T.G. Masaryka udělil Havel též československé novinářce Barbaře Coudenhoveové - Kalergiové a propůjčil dvěma katolickým kněžím Františku Líznovi a Dr. Karlu Vránovi.

Mons. ThDr. PhDr. Karel Vrána (24.8.1925) – Kněz, teolog a filozof patří mezi výrazné postavy českého exilu a katolické církve. Studoval teologii v Itálii, kde také strávil delší část svého života, když mu byl komunistickým režimem znemožněn návrat do vlasti. Stál u zrodu římské Křesťanské akademie, v roce 1989 byl zvolen jejím předsedou. Během exilu byl pod pseudonymem Pavel Želivan slyšen z více rozhlasových stanic, především ze Svobodné Evropy. Jako rektor českého Nepomucena v Římě vytvořil českým exulantům zázemí pro studium na papežských univerzitách. Spolu s arciopatem Opaskem založil v roce 1972 Opus bonum. Po návratu do vlasti přednášel na katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy.

P. František Lízna, SJ. (11.7.1941) - Katolický kněz, jezuita a signatář Charty 77 byl v letech 1960-1987 čtyřikrát souzen a vězněn z politických důvodů. Vysvěcen na kněze byl v roce 1974, nikdy však nezískal státní souhlas k působení v duchovní správě. Pracoval jako sanitář, byl pronásledován a vyslýchán. Jako kněz působí veřejně od roku 1989, v současnosti je duchovním správcem ve věznici Mírov. Významná je jeho činnost v oblasti pastorace Romů, je průkopníkem organizace vězeňské duchovní správy.

Medaili Za hrdinství dostali pověstný „Král Šumavy," protikomunistický odbojář Josef Hasil a teprve čtrnáctiletý Jakub Materne, který letos před utonutím zachránil dvě dívky. Stejně Havel ocenil i hasiče Vladimíra Kubíčka za záchranu člověka, odbojáře Juliána Slepeckého, bývalého poslance České národní rady Vladimíra Strusku in memoriam a bojovníky proti komunismu Albínu Wiesengergerovou a Zdeňka Štichu. Nečekaně a aktuálně dostal Medaili Za hrdinství podpraporčík Jaroslav Šelong, který v tento den neohroženě vyprostil zraněné z havarovaného vrtulníku. V něm byli i dva astronauti - Američan českého původu Eugen Andrew Cernan a Vladimír Remek. Medaili za něj převzal ministr obrany Jaroslav Tvrdík.

Medaile Za hrdinství

Josef Hasil (8.2.1924) - patří mezi legendární postavy protikomunistického odboje, znám je jako „Král Šumavy." Za II. světové války pomáhal odbojové skupině. Po osvobození nastoupil k policejnímu sboru v Blatné. Po únoru 1948 převáděl přes hranice ohrožené lidi. Byl zatčen a prošel brutálními výslechy v pověstném „Domečku" na Hradčanech i na Pankráci. V politickém procesu byl odsouzen k 9 letům těžkého žaláře. Vězněn byl na Borech a v Jiřetíně, podařilo se mu uprchnout a opět se zapojit do protikomunistického odboje. S nasazením vlastního života přenášel přes hranice důležité vojenské zprávy a převáděl rodiny ohrožených vlastenců do bezpečí. Státní moci se jej nepodařilo dopadnout. Dnes žije v Berwynu a patří mezi naše věrné farníky a odběratele Hlasů národa. ***K udělení medaile Za hrdinství mu ze srdce blahopřejeme.***

Medaile Za zásluhy

Prezident udělil také řadu **Medailí Za zásluhy,** mimo jiné dirigentu Jiřímu Bělohlávkovi, předsedovi České lékařské asociace J.E. Purkyně Jaroslavu Blahošovi, chartistům Jarmile Bělíkové, Jiřímu Rumlovi, Miloši Rejchrtovi, německy píšící spisovatelce Lence Reinerové, básníku Františku Listopadu, letci RAF a politickému vězni Janu Weinerovi, režiséru Jiřímu Krejčíkovi či architektu Karlu Hubáčkovi a chartistce a mluvčí Českého helsinského výboru Libuši Šilhánové.

Mons.ThLic. Dominik Jaroslav Duka (26.4.1943) obdržel medaili za zásluhy o Českou republiku - Teologickou fakultu v Litoměřicích absolvoval v roce 1970, pokračoval studiem ve Varšavě. V roce 1975 byl z politických důvodů zbaven státního souhlasu k výkonu duchovní činnosti, poté pracoval 15 let ve Škodě Plzeň. Ilegálně se účastnil činnosti dominikánského řádu. Aktivně byl zapojen do samizdatových aktivit. V letech 1981-1982 byl za řádovou činnost a spolupráci se zahraničím vězněn. Dnes je biskupem královéhradecké diecéze.

Oldřich Holubář (9.6.1930) byl vyznamenán medailí za zásluhy o stát - V mládí byl činný v Orlu a ve sdružení lidovecké mládeže. V roce 1948 odešel do exilu v Německu. Podařilo se mu obnovit orelskou činnost v uprchlickém táboře Murnau a stál u zrodu Svatováclavské župy sjednocující podobná hnutí v táborech v Německu, Rakousku, Itálii. Po dalších exilových vlnách se působení župy rozšířilo do mnoha dalších zemí, vč. USA, Austrálie, Brazílie, Venezuely. V roce 1951 odešel Oldřich Holubář do USA. Podílel se na mnoha exilových aktivitách, v roce 1968 zorganizoval protestní demonstraci proti okupaci Československa. Pět let pracoval na výstavbě české národní kaple ve washingtonské katedrále Neposkvrněného Početí. V roce 1989 byl zvolen předsedou Svazu českých katolíků, který sdružuje všechny katolické spolky krajanů v USA.

Prof. JUDr. Eric Stein, Ph.D. (8.7.1913) dostal medaili za vynikající vědecké výsledky - Znalec mezinárodního a srovnávacího práva, emeritní profesor práva na University of Michigan. Narodil se v Holicích, studoval v Hradci Králové a v Praze. Do okupace sloužil v armádě, poté odešel do USA. Do roku 1945 sloužil v americké armádě. O rok později vstoupil do služeb ministerstva zahraničí USA. Působil jako poradce americké delegace při OSN a při Mezinárodním soudním dvoru. Od roku 1956 je profesorem mezinárodního a srovnávacího práva, získal řadu čestných doktorátů, přednášel na univerzitách v Evropě, Asii i v USA. V letech 1990-1993 byl členem mezinárodní skupiny přizvané českými a slovenskými právníky ke konzultacím o státoprávních otázkách, pracoval v expertní skupině pro přípravu Ústavy České republiky.

Vzpomínáme!

Proč vzpomínáme 28.října, zrodu Československé republiky dne, když je to již jenom symbol? Protože to bylo nejkrásnější a nejhodnotnější údobí našeho nově zrozeného státu v moderní historii.

Byli jsme národ svobodný, demokratický, kde ženy byly rovnoprávné, naše sociální a zdravotní zřízení bylo příkladem ve střední Evropě. Náš průmysl, obchod a zemědělství bylo na výši a spěli jsme k bahobytu.

V čele státu stál prezident T. G. Masaryk, který měl mimořádné vzdělání, velké mravní zásady, rozhodnost, osobní kouzlo a státnickou prozíravost. Byl uznáván a respektován doma i v cizině.

Byli jsme státem, který své občany vzdělával a plně respektoval. Svou mládež vychovával k tomu, aby byla fyzicky i charakterově silná, vlastenecká a byla ochotná v době potřeby bojovat za práva svého státu i za cenu ztráty svých životů.

Byli jsme jediný demokratický stát ve střední Evropě, který byl plně uznáván a obdivován.

Převratná doba nacizmu i komunismu zanechala kruté následky hospodářské, ale především zanechalo toto zlo nepřehledné následky na charakteru národa. Toto vezme téměř další dvě nové generace než se to vyrovná.

Československá republika zmizela z mapy Evropy. Naše národy se rozhodly pro mírovou rozluku a vznikly dva státy – Česká republika a Slovenská republika.

Pravda je, že celá většina našeho bývalého exilu nesouhlasila s rozdělením, přijali jsme to jako rozhodnutí národa doma a respektujeme to.

Oběma národům doma přejeme, aby dobře prosperovaly a aby demokracie a svoboda vzkvétala k jejich prospěchu.

„A nám do konce našeho života 28.říjen bude odkazem!“

Rozina Nehasilová

NOT ALL BUSINESS CARD ARE

CREATED BE EQUAL...

OTHER PRODUCTS:

E-BIC-CARD

E-BIC- FLOPPY

SOFTWARE

WEB SITE DESIGN

GRAPHIC DESIGN

CUSTOM SHAPES CD'S

CALL : 708-974-9700

DESIGNTRAX IS DEFINING WHAT BUSINESS CARDS IN THIS CENTURY ARE GOING TO BE...

DESIGNTRAX.COM

Sparta A.B.A Chicago

Vás srdečně zve na

PODZIMNÍ ZÁBAVU,

kterou pořádá

v sobotu 17.listopadu 2001

v místnostech Sokola Berwyn
6445 W. 27 Pl. Berwyn

Hraje populární hudba

St. Louis Czech Express

Vstupné $ 10.00
Začátek v 8.00 hod. večer

Občerstvení všeho druhu bude v hojné míře připraveno.

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým smutnou zprávu, že byla z našeho rodinného středu povolána na věčnost Pánem života a smrti naše milovaná maminka, babička, sestra a teta, paní

Jozefina Štangová

Narodila se 24.října 1919 v Krásné Vsi u Trenčína na Slovensku a pocházela z pěti dětí. Provdala se za Antona Štanga a prožili spolu 56 roků šťastného manželství, v němž vychovali tři děti. Asi před dvaceti lety se oba manželé přestěhovali k dětem do USA, kde pracovali s mladými ve známém Family Restaurant v Riverside. Manžel Anton jí předešel na věčnost před rokem. Zemřela v časných ranních hodinách v neděli 28.října 2001 a rozloučili jsme se s ní ve středu 31.října 2001v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru, kam pravidelně chodívala s přítelkyní Betty Kejlovou, a potom byla uložena na hřbitově Královny nebes, kde bude očekávat slavné vzkříšení.

Děkujeme všem, kdo se s ní přišli rozloučit a vzpomenou si v modlitbě s námi

Aris Ibler, dcera
Peter Štanga, syn s manželkou Mary
a vnoučata Larisa, Erik a Simona
Anton Štanga, syn s manželkou Katarínou
a vnoučata Peter a George
Anna Uhliariková a Alžbeta Stolárová, sestry
a ostatní příbuzní v USA a na Slovensku

Vroucí vzpomínka

Ježíš řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.

(Jan 11, 25-26)

S bolestí vzpomínáme, že 30.října uplynulo již pět let, co se k věčnému odpočinku odebral náš milý manžel, tatínek, tchán, dědeček a strýc, pan

Charles J. Mařík

Lidé ho znali jako majitele pohřebního ústavu a farníci od sv.Odila v Berwynu jako věrného katolíka, který žil příkladně podle své víry a obětavě pomáhal lidem kde mohl a zvláště našim exulantům. I když se sám narodil v Americe, byl hrdý na svůj český původ po prarodičích.
Nyní spí svým věčným spánkem na hřbitově Woodlawn

Něžmou vzpomínku věnuje a všechny přátele o modlitbu prosí

DOROTHY B. MAŘÍK, manželka
BARBARA MAŘÍK BAKEN, dcera
jménem celé rodiny

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary-Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek **1-708-484-3162**
Dolores Jacklin **1-630-968-1292**

NEW CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.
WERE 1300 AM

Sundays 1.00 – 3.00 p.m.
WERE 1300 AM

Host Joe Kocab

Česká misie v Chicagu srdečně zve všechny děti i dospělé na tradiční

Mikulášskou besídku

v neděli 9.prosince 2001

v sále Besedního domu farnosti
Panny Marie Svatohorské
2416 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Dveře budou otevřeny od 2.00 PM
Kulturní program začne ve 3.00 PM

V programu vystoupí děti z České sobotní školy kardinála Josefa Berana se svým pásmem koled a hudby.
Jako hosté s bohatým programem vánočních zpěvů vystoupí Cíba Ješina se svými přáteli.
Na závěr přijde svatý Mikuláš v doprovodu anděla a čerta, který bude dětem nadělovat dárky.
Bude připraveno též bohaté pohoštění.

Současně bude v sále umístěna

prodejní výstava obrazů

naší známé české malířky

Aleny Pokorné

Za lidové ceny zde můžete zakoupit obrazy malé i velké jako nevšední dárek pro své blízké k nastávajícím vánocům.

Vstupné na besídku je dobrovolné.

Bližší informace podá
Fr. Dušan Hladík - tel: (708) 656 7472
Mobil: (708) 533 1050

Advent

Pokračování ze str.3

světce, který se stal jedním z nejuctívanějších světců na Východě a jeho úcta se pak rozšířila i na Západ. Tento světec se narodil v městě Patare kolem roku 250. Po smrti rodičů rozdal část majetku chudým. Legenda vypravuje, že se v té době dostal jistý můž do takových dluhů, že mu zbývalo jen jediné – prodat své tři dcery do nevěstince. Když se o tom dozvěděl sv. Mikuláš, vhazoval otevřeným oknem do ložnice dívek tři noci za sebou peníze, jimiž jejich otec nejen splatil dluhy, ale ještě zbylo na věno. Aby svatý Mikuláš unikl projevům vděčnosti, vydal se na pouť do Palestiny. V maloasijském městě Myra zemřel v té době biskup. Volba nového biskupa nebyla jednoduchá a posléze se přítomní shodli, že se biskupem stane ten, kdo vstoupí následujícího rána jako první do chrámu. Tím byl putující svatý Mikuláš. Zdráhal se přijmout úřad, ale nakonec poslání biskupské přijal. V době pronásledování křesťanů císařem Diokleciánem počátkem 4.století i svatý Mikuláš trpěl pro Krista. Když církev milánským ediktem za císaře Konstantina roku 313 obdržela svobodu, tak svatý Mikuláš byl propuštěn a znovu mohl vykonávat svůj biskupský úřad. Zúčastnil se rovněž jednání Nicejského koncilu, pak snad vykonal ještě pouť do Říma a mezi lety 345 – 352 se odebral k Pánu.

Byl pohřben v Myře, ale koncem 11.století byly jeho ostatky převezeny do jihoitalského města Bari. Tam ke cti svatého Mikuláše vystavěli nový kostel. Zde uložili i jeho tělesné ostatky. Odtud se nazývá svatý Mikuláš z Myry, také i svatý Mikuláš z Bari. Svatý Mikuláš byl uctíván jako ochránce mnoha povolání. K němu se utíkali námořníci i rybáři a převozníci, on pečoval rovněž o mosty a chránil je před povodněmi.

Dodnes v předvečer 6.prosince, kdy je svátek svatého Mikuláše, dávají rodiče svým dětem dárky a připomínají jim: „To ti nadělil svatý Mikuláš.“ V různých krajích Evropy jsou různé zvyky spojené se svatým Mikulášem. Na školách se konají mikulášské besídky, v různých místech se pořádají předvánoční mikulášské trhy. Dnes už mnohdy mikulášská nadílka není tím čím bývala, někde světce z Myry nahradil Santa Klaus či děda Mráz, jinde v alegorických průvodech nad hlavní osobou světce vyniká spíše řada čertů s metlami a řetězy.

Nelze vypočítávat všechny zvyky a obyčeje posvátné doby adventní. Je jen škoda, že tyto krásné národní i rodinné zvyky mizí.

8.prosinec je svátkem Neposkvrněného početí Panny Marie. Připomíná nám, že Panna Maria s ohledem na své budoucí boží mateřství byla uchráněna dědičného hříchu.

Svatá Lucie, mučednice ze sicilských Syrakúz, byla patronkou přástek. V den jejího svátku se nepředlo. Po domech chodili „Lucinky“, dívky docela bíle oděné a zahalené, prohlížely přízi a chválily pilné předleny.

Doba adventní bývala také dobou eucharistické obnovy, kdy lidé s láskou připravovali svá srdce Spasiteli. Samozřejmě advent byl také nejtarší dobou zasvěcenou Panně Marii. Advent končí Štědrým dnem. Při večerní mši svaté se již používá formuláře z vigilie slavnosti Narození Páně.

V den slavnosti Narození Páně kněží slouží tři mše svaté. Ale již v liturgii vigilie Božího Narození se rozezvučí posvátné akordy tiché vánoční radosti. Naše srdce má proniknout vánoční chorál chval a díkůčinění.

Při první mši svaté Hodu Božího vánočního vzpomínáme narození Ježíše Krista a proto v Římě bývávala sloužena mše svatá v bazilice „u Panny Marie Větší“ u jesliček. Druhá mše svatá nám připomíná pastýře, kteří spěchali do Betléma a třetí mše svatá má naplnit naše srdce velkým díkůčiněním, že Ježíš Kristus se narodil pro celý svět.

Od roku 1223 souvisí s narozením Páně stavění jesliček, které poprvé postavil v jeskyni Grecia svatý František z Assisi a jeho duchovní synové je pak za souhlasu Svaté stolice rozšířili po celé církvi. O svátku Zjevení Páně k jesličkám přidáváme ještě figurky tří svatých mudrců od východu.

V naší vlasti se můžeme pochlubit mnoha krásnými jesličkami. Stačí jen připomenout, jak nadšený ohlas měl Třebechovický betlém na světové výstavě v Montrealu roku 1967. Ovšem každý farní kostel má své jesličky, svůj betlém, který na nás působí zvláštní dojemnou něhou. Každý kraj měl též svou tradici domácích betlémů, s různým provedením, od malovaných figurek na papíře až po vyřezávané ze dřeva.

Jesličky jsou sice hlavně pro děti skvělou lekcí katechismu, ale i mnohé srdce dospělých teprve někdy u jesliček poznalo Spasitele, případně pochopilo jeho nesmírnou lásku k nám lidem a teprve pak samo zaplálo láskou a vděčnsotí k Ježíši Kristu.

S vánocemi souvisí i vánoční stromeček. Vznikl asi ze středověkých vánočních her, které se konávaly v chrámovém nádvoří nebo v chrámě pod stromem ověšeným ovocem a oplatky. Tento strom symbolizoval strom života v ráji. V soukromých domech se objevuje vánoční stromeček kolem roku 1600 a všeobecně se rozšířil až koncem 18.století. Může být vhodným symbolem stromu života a je-li rozzářen, může symbolizovat i Ježíše Krista. Protože vánoční stromek sám o sobě strojí dnes i Židé, jinověrci a dokonce i nevěřící, tak v katolických domácnostech by měly být pod stromečkem také jesličky.

Nesmíme také zapomenout, že v době adventní bývají nejen v kostele, ale i v mnoha našich domácnostech adventní věnce se 4 svícemi. První neděli se rožne první svíce a každou adventní neděli pak další svíce. Adventní věnec má prohlubovat naši touhu po příchodu Vykupitele.

Původně býval v adventě půst, který končil o Štědrém večeru s východem první hvězdy. Teprve tehdy zasedala rodina ke slavnostní večeři, posadit se však směla, až hospodyně oznámila, že má vše připraveno. Jídla na štedrovečerní tabuli muselo být tolik, aby se všichni nasytili a ještě zbylo, neboť podle lidové víry to bylo zárukou hojnosti v příštím roce. Večeře měla obvykle několik chodů, původní česká vánoční jídla byla jiná, než je známe dnes (kuba, pukance s mákem a medem...). Teprve v 19.století se kapr stal pokrmem vánočních tabulí... Ovšem v některých zemích je štedrovečerním pokrmem krocan.

Doc. ThDr. František Janhuba

Lužičtí Srbové volají SOS

Optimismus těch, kteří u nás znají a milují slovanskou Lužici, slábne. Bojí se, že tam v nejbližších desetiletích může dojít k citelné ztrátě aktivní znalosti jazyka. Ale tak smýšlel už v 15. století Martin Luther, který na otázku, zda má smysl do jazyka Lužických Srbů překládat Bibli, odpověděl, že už asi v příští generaci nebude nikoho, kdo by ji uměl přečíst. A tento národ, jehož brzkého zániku byl prorokem, přes všechnu osudovou nepřízeň stále hovoří, čte, zpívá a i tu Bibli má přeloženou z původních textů v moderní srbštině (s přihlédnutím k slovanským překladům). Letos 1643 lužickosrbských jezdců na koních oznámilo radosti a nadějeplnou zvěst o vítězství Krista nad smrtí. Nesvědčí i tato nepatrná skutečnost o životní síle malého národa?

Pohled na hornolužické Chróscice, v nichž zdejší obyvatelé usilují o zachování tříd s výukou v srbštině.

Snímek archiv

Ovšem skutečností je, že tento jazyk, starobylý, a přece živý, je ve vážném ohrožení i v dosud národně žijící Horní Lužici. Postavení Lužických Srbů vždy ohrožované německými kmeny, které jejich území obklopovaly, se v posledním století druhého tisíciletí zhoršilo. Je poznamenáno dvěma světovými válkami, kterým byla vlastní důraznost nacionalismu. Po druhé světové válce byli občané německé národnosti z naší vlasti odsunuti právě do ryze lužickosrbských obcí. Navíc celá vlast Lužických Srbů byla rovněž zasažena totalitním systémem. O zničení mnohých vesnic se postarala industrializace rozšiřováním těžby uhlí, k rozptýlení přispěla také kolektivizace zemědělství, která přervala citové vztahy k rodné hroudě. Negativní vliv po převratu 1989 má vysoká nezaměstnanost, která nutí mnohé hledat pracovní příležitosti mimo Lužici a nepřímo přispívá k rozbití rodinných pout, a to vše vede k prudkému poklesu porodnosti.

OHROŽENÍ DÁLE POSTUPUJE

Nový demokratický stát SRN chce mít respekt k přirozeným právům Lužických Srbů. Ve svých konstitucích dovoluje v soukromém životě neomezené užívání jakéhokoliv jazyka (v rodině a ve všech nestátních oblastech, jako jsou soukromé sdělovací prostředky, spolky, podniky apod.). Ve veřejném životě však (státní a obecní orgány, soudy, úřady, policie, armáda, veřejné sdělovací prostředky) je uznán jen jazyk německý. Ačkoliv i ústava chce tedy chránit srbskou identitu - skutečnost je v současnosti jiná.

V lužickosrbské oblasti jsou i školy s vyučovacím jazykem srbským. Jsou však jen v západní části Horní Lužice, ve východním Sasku. Tam děti běžně srbsky hovoří!

V Německu už nastal nový školní rok a přinesl připravovanou novinku, které se uvědomělí Srbové dlouho předem bránili. Ministerstvo kultury prosadilo požadavek, že v každé třídě musí být nejméně 20 žáků. V největší srbské farnosti v Chróscicích v okresu Kamenz (jakési metropoli katolických Srbů) je v páté třídě v současnosti jen 17 žáků. Z ustanovení drážďanského soudu se tudíž třída ruší a děti mají přejít na školu jinou. Postup saské zemské vlády tedy porušuje práva srbského národa! Proto byla na 8. srpna svolána velká protestní demonstrace před školou v Chróscicích, která nese jméno „Jurij Chěžka" po mladém básníkovi, který zahynul ve 2. světové válce na Balkáně. Před přítomnými politiky z Drážďan i Berlína se shromáždění rozhodlo udržet síť škol. Saská vláda podle názoru národní organizace Srbů „Domowina" porušuje práva srbského národa tím, že další a další ročníky nemusí pak být otevírány, že po Chróscicích mohou přijít na řadu školy další, např. v Ralbicích, Worklecích... Násilné vyprazdňování škol, které začíná právě zde, může úspěšně rozbíjet národně-náboženské uvědomění, rušit dobré vztahy v oblasti, v které je nejmenší kriminalita apod. Hovořili politici, kněží, hovořili rodiče. V závěru shromáždění vystoupil zástupce rodičovského sdružení a sdělil, že rodiče bez ohledu na úřední nařízení budou dále posílat děti do školy v Chróscicích!

A tak se také stalo. Následující dny rodiče, obyvatelé a místní duchovní správce Clemens Hrjehor doprovodili děti do třídy ve škole, kterou nedávno mladí opravili. Dobrovolní učitelé začali v srbštině výuku podle rozvrhu hodin. Současně s obnovením výuky podnikají další a další akce.

Spisovatel Jurij Březan volá: „Fašismus nám zakázal řeč, NDR nás obětovala za hnědouhelné doly. Fašismus nám vzal srbské školy, NDR ve školách drobila srbské povědomí. Saská země vydala zákon k ochraně našich práv, ale její ministr popřel tento zákon tím, že určuje počet žáků proti našemu životnímu zájmu a rozpouští jednu - a to centrální - srbskou školu. Ze zkušeností minulého století víme, že je to začátek testování naší vůle bránit se podrývání naší národní existence. Bráníme se ze všech sil. K tomu patří i to, že demokratické síly v zemi, v Německu, a také své sousedy prosíme o pomoc. Německo se zasazuje po celém světě za etnické menšiny. Už proto se nesmí dovolit saským byrokratům jednat opačně. Bez všeho patosu voláme SOS - jde opravdu o náš život!"

Před lužickosrbskými bratřími stojí velký odpovědný úkol: obhájit dále svou národní identitu! Využívat dané svobody a na svém rozvoji pracovat. Mít vůli žít a nepodléhat únavě. Cítit a s láskou mluvit doma a s odvahou se projevovat i na veřejnosti. Živé sebeuvědomění ať patří především k stálé výbavě rodin a domovů. - Což se v Lužici neříká, že mateřská výchova zasévá semena?

Mons. Josef Sindar, děkan v Tišnově na Moravě

P.S. Redakce Hlasů národa ráda zašle zájemcům podpisové archy na podporu zachování Lužickosrbských škol.

Vyznání Emila Zoly

***Emil Zola** (1840 – 1902) byl slavný francouzský prozaik a vůdčí osobnost naturalistické školy. Většina jeho románů a básní byla též přeložena do češtiny. Jeho nejznámější romány jsou Zabiják, Země, Zkáza. Člověk bestie, Doktor Pascal. Vrcholem jeho tvorby jsou cykly Tři města – Lurdy, Řím, Paříž a Čtyři evangelia – Plodnost, Práce, Pravda a nedokončená Spravedlnost. Je však málo známá skutečnost z jeho života, že po zázračném uzdravení trojnásobné fraktury nohy, kterou chtěli lékaři amputovat, prožil obrácení, o kterém učinil prohlášení v dopise adresovaném Mons. Salloisovi, arcibiskupu v Chalcedonu. Týdeníku Světlo, který vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci se podařilo získat plné znění tohoto dokumentu, který i my z čila 40/2001 zveřejňujeme:*

Já podepsaný, kdysi velmistr Stolce a současně někdejší velekněz (hierophant), velmistr a »Super-Compthur« a zakladatel zednářské lóže v Egyptě, prohlašuji tímto listem, že jsem byl 30 let členem zednářské sekty, 12 let velmistrem tohoto řádu a měl jsem dosti času, abych od základu poznal přesně záměry a názory řádu.

Svobodní zednáři se vydávají za čistě filantropickou, filozofickou a liberální instituci, které jde údajně o pravdu a pokrok morálky a jejímž předmětem pozornosti je věda, umění a dobročinnost.

Předstírá jistotu, že se chová se stejnou tolerancí vůči rozličným náboženským vyznáním a že o otázkách náboženství a politiky se na jejích zasedáních absolutně nediskutuje.

Mimoto řád předstírá, že svobodné zednářství není náboženskou sektou, nýbrž chrámem spravedlnosti, milosrdenství a bližeňské lásky.

V protikladu k tomu prohlašuji, že svobodné zednářství vůbec není tím, za co se vydává. Nic z toho, co se v jeho zákonech a rituálech vyskytuje jako dobro, nesouhlasí se skutečností. Řeč o zdánlivě praktikovaných ctnostech jako milosrdenství, spravedlnost a láska jak v lóžích, tak v srdcích svobodných zednářů je pouhý žvást, neboť tyto ctnosti zde nejsou k nalezení, naopak, tyto ctnosti jsou zednářům zcela cizí – až na určité výjimky – a vůbec se neuvádějí do praxe. Pravda nemá ve svobodném zednářství vůbec místo, je bratřím lóží zcela cizí. V řádu svobodných zednářů panuje lež, která se ničeho nezalekne. Pod zdánlivým pláštíkem pravdy panuje podvod a zlovolnost, která spoutává lehkověrný a povrchní lid.

Zdůrazňuji, že svobodné zednářství je náboženská sekta, jejímž cílem je zničit všechna existující náboženství, aby sama zaujala jejich místo a vrátila svět do antického modlářství.

Dnes, když jsem 30 let žil v tomto bludu, jsem o tom dokonale přesvědčen, neboť jsem poznal, k čemu byl systém svobodného zednářství vytvořen, protože sám jsem toto učení šířil a přiváděl jsem druhé k tomu, aby je rovněž šířili, a tak mě velké řady lidí následovaly na cestu bludu, čehož upřímně lituji.

Když mě nyní Bůh osvítil, uvědomuji si celé toto zlo, které jsem způsobil. Proto se zříkám svobodného zednářství a ruším svou solidaritu s ním a před církví s lítostí odvolávám své bludy. Prosím Boha o odpuštění za všechno zlo, které jsem způsobil svým příkladem v době, kdy jsem patřil k řádu svobodných zednářů, a prosím za odpuštění našeho nejvyššího pastýře Jeho Svatost papeže Lva XIII. i všechny ty, které jsem zatáhl do bludu.

V Římě 18. dubna 1896.

Emil Zola

Písničkář a literát Josef Fousek byl za útoku v New Yorku

Josef Fousek (naši krajané ho znají z četných vystoupení v různých koutech Ameriky a ze stránek Hlasů národa, pozn. red.) se vrátil z Ameriky prvním letadlem, které mířilo do Prahy. Je stále unavený, šokovaný, sedí v křesle, odpovídá známým na dotazy do telefonu. "Já se z toho snad nevzpamatuju," řekl včera. V kritické době pobýval za oceánem na country festivalu spolu s Greenhorny a Věrou Martinovou. Hrál tam a moderoval. V době útoku byl od místa činu čtyři stanice metrem. Den před tím hledal Manhattan. Zabloudil a místo nenašel.

Druhý den se tam chystal vydat znovu, ale nebylo mu dobře, tak zašel s kamarádem Miroslavem Černým koupit synovi Tomášovi do obchodu tričko s pověstnými dvojčaty. Prodavač ukazoval na televizní obrazovku, poskakoval a začal plakat. "Řekl jsem, že ty zatracené sci-fi filmy mají všude. Mirek ztuhnul, protože rozumí anglicky a opáčil, že to žádné sci-fi není," vybavil si Fousek. Potom šli jako omámení a potkávali vážné, šokované lidi.

"Dorazili jsme do místa, kde sídlí Rádio Zlatá Praha, a tam stále sledovali televizi. Věra Martinová brečela, nám také tekly slzy, stále jsme tomu nemohli uvěřit. Všichni byli úžasně klidní, hodní. Chodil jsem do ulic a fotografoval. Přímo k místu tragédie jsem si netroufl, nejsem žádný hrdina. Zaznamenal jsem velké změny. Před tím rozverné děti byly hrozně smutné. Musí to být pro ně trauma na celý život," přemítal Fousek.

Do té doby pozoroval při focení školáky, obdivoval jejich kamarádské vztahy, i když byli různé barvy pleti, národnosti a způsobu oblékání. "Hned druhý den se normálně učili. Nezaznamenal jsem žádné záporné emoce ani vůči arabským dětem. To je obdivuhodné. Američani se nevzdávají, stojí pevně při sobě. Tato událost je zásah demokracii na celém světě. Byl to pro mě nejstrašnější zážitek v životě. Bojím se války. Spoustu věcí jsem přehodnotil," uvědomil si Fousek. Naproti domu, kde bydlel, sídlí nemocnice. Viděl tam zajíždět sanitky s raněnými, zoufalství příbuzných, obrovský žal pozůstalých. Byl u vzpomínkového aktu za zemřelého hasiče, který byl Indián. Jeho příbuzní nepláčí, mlčí, a to je ještě působivější.

"Chtěl bych o tom časem napsat. Ve čtvrtek křtím v Klubu lávka v Praze Fouskoviny 2001 a úplně jsem na to zapomněl. Nepřipadá mně to důležité," konstatoval.

OLGA FIKRLOVÁ, Kladenský deník - 19.9.2001

Jeseníky

Tradičně užívaný název popisované oblasti - Jeseníky - dobře vystihuje horopisné a přírodní poměry. Jejím jádrem je nejvyšší moravské pohoří Hrubý Jeseník, který spolu se svým podhůřím Rychlebskými Horami, Králického Sněžníkem a Nízkým Jeseníkem tvoří tzv. Jesenickou oblast. Již z toho je zřejmé, že jde převážně o turisticky atraktivní horský a vrchovinný terén, i když zde nechybějí ani nížiny. Z historického pohledu už není území tak jednotné. Zhruba polovina patřila dříve k Moravě a polovina ke Slezsku, severozápadní cíp pak k Čechám. Rozloha oblasti je asi 2 900 km^2. Chráněná krajinná oblast Jeseníky má rozlohu asi 742 km^2. Největšími městy jsou Šumperk, Krnov a Bruntál.

Výškové rozpětí popisované oblasti je značné - od 201 m nad mořem (řeka Osoblaha u státní hranice) do 1491 m (vrchol Pradědu).

Jádrem jesenické oblasti je Hrubý Jeseník, po Krkonoších druhé nejvyšší pohoří v České Vysočině. Vyznačuje se zaoblenými hřbety, příkrými svahy, hluboko zařezanými údolími a četnými skalními výchozy. Druhým nejvyšším pohořím oblasti (třetím v České Vysočině) je Králický Sněžník, jehož stejnojmenný nejvyšší vrchol dosahuje výšky 1423 m. Pod Králickým Sněžníkem pramení řeka Morava.

Pohádkově krásné zasněžené Červenohoské sedlo

Rozkvetlé svahy Jeseníků s nejvyšší horou Pradědem v pozadí

Na východě sousedí s Hrubým Jeseníkem Nízký Jeseník, který má již podstatně odlišný charakter. Střední nadmořská výška je ještě dosti značná 482,5 m, výšková členitost však nepřesahuje 300 m. Západní hranice Nízkého Jeseníku probíhá zhruba po linii města Albrechtice - Andělská Hora - Stará Ves u Rýmařova. Pro reliéf Nízkého Jeseníku jsou příznačné široce zaoblené hřbety a plošky na rozvodích.

Z turisticky přitažlivých geomorfologických tvarů v Jeseníkách je třeba na prvním místě jmenovat skalní útvrary, kterých je zde několik tisíc. Typická skalní města v této oblasti nejsou, můžeme za ně považovat jen některá seskupení skal a skalek v Žulovské pahorkatině.

Skalními tvary, vytvořenými tekoucí vodou jsou vodopády a kaskády. Nejsou to vysoké vodopády, spíše soustavy nízkých vodopádů a kaskád. Vytvořily se zpravidla v místech, kde vodní tok překonává žílu nebo pruh tvrdší horniny. Malé vodopády na málo vodnaných potůčcích jsou poměrně časté.

Jeseníky lákají své návštěvníky po celý rok. K pěším túrám v létě a k lyžování a celé řadě dalších sportů v zimním období. Vyhledávanými cíli jsou nejvyšší hora Praděd nebo Červenohorské sedlo či malebné lázně Karlova Studánka. Při návštěvě severní Moravy bychom si neměli nechat tento malebý kout České republiky ujít.

Martina Bernatíková
Česká republika

MLÁDEŽI

O urozenosti srdce

Blíží se zima. Čas ušatých čepic, huňatých palčáků a teploučkých bund, čas kvapného stmívání a líných slunečních procítání. Rána ospalá, uzívaná a kalná. Pohled z okna ukazuje stromy bez listů jakoby obnažených v nevlídném sychravém počasí. A přesto, nebo právě proto, ve chvílích, kdy pokojem zavoní skořicový čaj a naleštěná jablka se zardí na misce, cítíme teplo kdesi uvnitř. V našich srdcích se rozezní tón laskavosti, pochopení a dobroty.

Moje dětství provázeli dva pro mne nejvzácnější lidé - stařeček a stařenka. Přes tuto tesknou dobu dělící podzim od zimy jsme prošli přípravou budek a krmítek, zrní do zásypů a sena pro srnce a jeleny. Kuchyň, která se během dne měnila v pekárnu, krejčovnu, řezbářskou dílnu, byla pro mne divadlem života. Voněla čistotou, bylinkami, vanilkou a zlatavými buchtičkami, které laskavá stařenčina ruka kladla na bělostný talíř. Přes mé plavé copánky mne hladil stařeček a za každou, i sebemenší, pomoc jsem slyšela jeho laskavé: „Děkuju." Jeho upracované ruce držely „křivák" - nůž, který vykouzlil ze špalíku dřeva ptáčka, beránka nebo panáčka. A stařenka? Nikdy nezapomenu na okamžik úžasu v dětské duši - nesly jsme spolu nové peřinky Ježíškovi do betléma. Pan Katzela, tvůrce karlovického betléma - nám jen lehce pokynul a ve světnici jsem uviděla zázrak zrození dítěte Božího. Ani jsem nemohla dýchat. V tichém úžasu jsem pohlížela na ono hemžení lidiček spěchajících k jesličkám. S nesmírnou něhou pozvedla stařenka ve svých udřených dlaních Syna Božího. Do jesliček jsme urovnaly nová voňavá stébla sena a slámy, miniaturní péřový polštářek s peřinkou v proužkovaném povlečení. Pak uložila Ježíška zpět a s láskou jej přikryla. Cupitala jsem vedle ní s vlastní rukou v té upracované dlani, s krásným pocitem, že Ježíškovi nebude zima na nožičky.

Měla jsem něco a někoho neuvěřitelně vzácného a dobrého. Už nemám. Zůstala jen ona závratná urozenost srdcí, se kterou rozdávali lásku, něhu, laskavost a pochopení.

A urozenost srdce je největší štěstí, co mám.

Jana Černotová
Brouček 3/2000

Biblické hádanky

1. Jak se jmenoval Jákobův bratr?
- a) Izák
- b) Ezau
- c) Benjamin

2. Kdo pověděl faraonovi, že Josef umí vykládat sny?
- a) velitel stráže Putifar
- b) vrchní písař
- c) vrchní číšník

3. Co udělal Mojžíš po přechodu Izraelského národa Rudým mořem?
- a) přinesl oběť
- b) zazpíval píseň
- c) zatroubil na polnici

4. Který byl první Izraelský král?
- a) Šalomoun
- b) David
- c) Saul

5. Kdo Saulovi vyvolal ze záhrobí ducha Samuelova?
- a) věštkyně v Endoru
- b) Šimon Mágus
- c) prorok Eliáš

6. Kdo pronesl slova: „Věřím, že můj Vykupitel žije, a že v den poslední ze země zase vstanu?"
- a) Tobiáš
- b) Job
- c) Lazar

7. Kdo předpověděl o Vykupiteli: „Probodli ruce mé i nohy mé, spočítat mohu všechny své kosti?"
- a) Izaiáš
- b) Jeremiáš
- c) David

8. Který evangelista vypráví o rozeslání 72 učedníků?
- a) Matouš
- b) Marek
- c) Lukáš
- d) Jan

9. Kdo jediný se mohl podle Apokalypsy naučit píseň Beránkovu?
- a) ti, kdo si vyprali roucha v jeho krvi
- b) ti, kdo se neposkvrnili se ženami
- c) zástup 144 tisíc vyvolených

10. Kdo bude zničen jako poslední nepřítel před koncem světa?
- a) pekelný had
- b) hřích
- c) smrt

Správné odpovědi: 1b, 2c, 3b, 4c, 5a, 6b, 7c, 8c, 9b, 10c

Kolbeho, měly dát do pohybu široké hnutí duší, křížovou výpravu na obhajobu křesťanství, pod praporem Neposkvrněné. A nyní v mnohých zemích víc než tři milióny zapsaných do Armády hluboko vnikly do pochopení výsady a dogmatu Neposkvrněné, takže to považují - a ve skutečnosti tomu tak je - za vlastní protilék proti veřejným i skrytým nástrahám zla, bojujícího proti svrchovanosti Krista a jeho Církve.

A přece první kroky křížového tažení nebyly naprosto takové, aby vzbuzovaly nadšení. Zápis pátera Kolbeho skutečně říká, »že po celý rok po první schůzi Armáda neposkvrněné Panny neudělala žádný pokrok a setkala se s takovými překážkami, že členové sami ztráceli odvahu, i když se neodvažovali o tom mluvit. Dokonce jeden z nich se snažil přesvědčit své druhy, že všechno to je k ničemu... Tehdy také dvě vyvolené duše bratra Antonína Glowinského a bratra Antonína Mansiho se vznesly k Neposkvrněné během třinácti dnů. Onemocněli jeden po druhém na španělskou chřipku. Pokud se týká mne, upadl jsem znovu do vážné choroby, často jsem kašlal krev. Osvobozen od přednášek použil jsem volného času, abych opsal »Program Armády neposkvrněné Panny« a pak ho předložil páteru generálovi se žádostí o písemné požehnání. Kdyby jich bylo aspoň dvanáct!, řekl mi páter generál. Přesto připsal své požehnání a vyslovil přání, aby se Armáda rozšiřovala mezi mládeží. Od toho dne stále přibývalo nových členů ...«

V té době se veškerá činnost Armády neposkvrněné Panny omezovala jedině - jak poznamenal sám Kolbe - na modlitbou a rozšiřování zázračné medajlky. A v pokladně sdružení nebylo ani liry, takže by nebylo možno ani zakoupit medajlky pro nové členy, kdyby páter generál osobně nepřispěl skrovnou peněžní částkou.

Snad nikdo, ani sám Maxmilián si tehdy nepomyslil, že za nějaký rok Armáda dokonce založí celá města, jedno v Polsku a druhé v Japonsku - první se bude jmenovat Niepokalanow, což znamená Město neposkvrněné Panny, a druhé Mugenzai No Soňo, což básnicky chce říci Zahrada Neposkvrněné - a nikdo nemohl tušit, že tato Armáda pronikne do Polska, do Japonska a do jiných zemí svým denním i periodickým tiskem v ohromném nákladu.

Nikdo si to nepomyslil, snad ani Maxmilián, ale sám se na to připravoval, snad aniž o tom věděl, tím, že svou duší modeloval podle františkánské řehole a zároveň otvíral své srdce a svou mysl každé novince vědy a techniky.

Věřil pevně a s největším optimismem v dobro lidského pokroku, poněvadž vycítil, že pokrok se může obrátit v mocnou zbraň ke slávě Boží. Chápal, že není vhodné chovat nedůvěru k úspěchům pokroku - jak tomu bohužel často bylo v tehdejším katolickém světě - a že je třeba těchto úspěchů využít a usměrnit je na správnou cestu.

Na příklad, už tehdy poznal, jakou sílu má tištěné slovo, a snil ve svých studentských snech o tom, jak založí časopis, kterým bude hlásat evangelium všem národům světa pod ochranou neposkvrněné Panny. A už od té doby nosil v srdci přesvědčení, které se za několik roků projeví těmito slovy: »Je třeba zaplavit zemi množstvím křesťanského a mariánského tisku, ve všech řečech a

na každém místě, a tak utopit ve vlnách pravdy každé objevení se bludu, který v tisku našel mocného spojence. Je třeba zaplavit svět papírem, potištěným slovy života, a tak vrátit světu radost ze života.«

Je první mezi prvními v katolickém světě, kdo pochopil na počátku éry kinematografie - bylo to v roce 1917 - jaké úžasné možnosti poskytuje tento nový vynález. A zatímco se v koleji Seraficum v Římě pronášely obavy nad filmy pochybné morální hodnoty, biografy se označovaly jako »nástroje zkázy« a činily se plány na kampaň, jak je zničit, na jedné vycházce svému druhu, který hlásal tyto názory, bratr Maxmilián klidně odporoval: »Ne, ne, biograf může
a musí sloužit dobru společnosti: záleží jen na nás, zda mu dáme správný směr.«

»Ale jak?« vyhrknul na něj jeho druh celý pohoršený. »Nevidíš, jak ďábel a jeho následovníci se zmocňují všech vynálezů a všech úspěchů pokroku a zneužívají je ke zlu?«

»To je nový důvod, abychom se konečně probrali, dali se do práce a tak získali pozice, které obsadil nepřítel,« to byla klidná odpověď mladého Kolbeho.

Když v červenci 1919 po vysvěcení na kněze a po doktorátu z filosofie a teologie páter Maxmilián přijel do Krakova s duší plnou nedočkavosti, aby se jeho Armáda pustila co nejdříve do boje, našel Polsko sice svobodné, ale zpustošené a vykrvácené: státní pokladna byla prázdná, ekonomie země se ocitla na okraji propasti, soukromníci byli zaměstnáni bojem s bídou, aby odvrátili konečnou katastrofu, a odevzdávali znovunabyté vlasti své rodinné šperky a podřizovali se železné disciplíně šetrnosti.

Ale všechno bez úspěchu. Bouře inflace se rozpoutala nad tímto národem, nedala se zastavit a táhla národ do zkázy. A zatímco štítky s cenami hlásaly, že kilo sádla stojí tolik co dvoupatrový dům, noviny přinášely palcovými písmeny na celých stranách poslední zprávy o postupu nepřátelské armády. A když » zázrak na Visle « zarazil postup nepřátel, nové zprávy o smrti plnily první stránky novin: strašné epidemie, které se střídaly, vyhlazovaly celé východní kraje.

V Krakově, v městě s nezdravým podnebím pro nemocné plicními chorobami, Maxmilián Kolbe byl »zmožen tuberkulosou do té míry - píše páter Kubit - že mu lékaři dávali nejvýše tři měsíce života.«

Přesto byl jmenován profesorem. Epidemie skosila řady kněží a řeholníků, už značně zdecimovaných válkou, že bylo naléhavě nutné, aby nastoupily nové síly.

Za takových podmínek páter Maxmilián Kolbe nastoupil k boji. První bod: vyvolat u spolubratří stejné nadšení, jakým byl proniknut on sám a zapojit je do boje v Díle Neposkvrněné.

Zklamání bylo jedno z nejtrpčích, co zažil: jako odpověď dostával pokrčení rameny a pár nových přezdívek k onomu znovu obnovenému »marmeláda« »snílek« a »otrava«. »Ecce somniator venit« (hle, přichází snílek), to byl

refrén, který zarazil postup každého jeho nového pokusu.

Nastaly první šarvátky velké bitvy: fysická utrpení a morální zklamání, překážky a výsměch ...

Bylo to neomylné znamení, že Armáda neposkvrněné Panny je dílo Boží. Každé dílo Boží musí být přece prokvašeno křížem.

Svatí jsou nesnesitelní

Tábor Osvětim, 14. srpna 1941.

Čtyři stříkačky pro endovenosní injekce v levé ruce a hemostatickou červenou gumičku v pravé ruce, tak sestupoval doktor Boch po temném schodišti, které vedlo do bunkru hladu. Šlo před ním pár esesáků, kterým duněly okované boty. Za nimi šel Bruno Borgoviec, který nikdy nechyběl, tentokráte ne jako tlumočník nebo jako sekretář, nýbrž jedině jako hrobník.

Velký klíč zoufale zaskřípal v zámku, železná branka se otevřela. Paprsek elektrické baterky prorazil temnotou cely a osvítil poslední scénu.

Páter Maxmilián Kolbe, nahý a vychrtlý jako románský krucifix, seděl ještě v posici posledních tří dnů, s hlavou mírně skloněnou doleva, se sladkým úsměvem na rtech, s pažemi skleslými do klína, s rameny opřenými o zeď.

Před ním tři těla, hladem a žízní zbavená všech svalů a masa, natažená na podlaze, v bezvědomí, ale dosud ještě při životě.

Doktor Boch se chladně a nemilosrdně přiblížil ke čtyřem posledním, co přežili dlouhou agónii dvaceti dnů. Klekl na zem, sevřel hemostatickou gumičkou levou paži prvního, zajel jehlou do žíly, odepjal gumičku a přitlačil vatičku. Potom stejnou práci opakoval u dvou ostatních, co leželi na zemi, a pokaždé, ještě dříve než vytáhl jehlu ze žíly, vstříknutá fenolová kyselina vykonala svou práci. Potvrzovala to mrtvolná strnulost.

Nyní přišla řada na pátera Maxmiliána Kolbeho a kat v bílém plášti se vzpřímil a zamířil k němu.

A tu »páter Kolbe - vypravuje Bruno Borgoviec - s modlitbou na rtech nastavil sám svou paži katovi. Já jsem to nesnesl, nemohl jsem se na to dívat, zamumlal jsem výmluvu, že mám práci v kanceláři a utekl jsem pryč ...«

Před dvaadvaceti lety, v červenci 1919, Maxmilián Kolbe jako kněz se vrátil z Říma do Polska, konečné svobodného a nezávislého, ale ještě zpustošeného válkou a zničeného inflací a zdecimovaného epidemiemi.

Jeho zdravotní stav byl vážný, ale přesto, poněvadž to mimořádná situace vyžadovala, bylo mu uloženo, aby vyučoval Církevní dějiny ve studentátě v Krakově. Pustil se do toho s velkou svědomitostí. Ale tuberkulosa, která už zasáhla obě strany plic, ho nutila přednášet tak tichým hlasem, že ho mohlo sledovat jen málo žáků.

Neuplynuly ani dva měsíce a představení ho musili zprostit vyučování. Byl přidělen kostelu, aby zpovídal a měl krátkou exhortu. Ale hodiny strávené ve zpovědnici unavovaly ještě více než hodiny za katedrou. A hlad, úmorný hlad,

o který se klášter dělil s celým krajem, dokonal dílo.

Nyní páter Maxmilián byl nucen chodit a udělat každý pohyb jen velmi pomalu: každý náhlý pohyb mohl způsobit chrlení krve; a to by za těchto okolností mohlo znamenat konec ...

A tak svým šeptavým hlasem, svou směšnou zpomalenou chůzí poskytoval nový oprávněný důvod k tomu, aby mu říkali »marmeláda«, a posměváčkové, kteří nechybějí ani v klášteřích, měli zase důvod k uštěpačným poznámkám. Neměli ani zdání, že ho k takovému chování nutí jeho vážný zdravotní stav. O tom vědělo jen několik představených, a nebyli schopni vidět, že za tím věčným, melancholickým, sladkým úsměvem a za neodporující a trpělivou ústupností se skrývá bystré nadání a mimořádně živý temperament. Měli radost, když za zády napodobovali jeho šeptavý hlas, jeho zoufale pomalé pohyby a měli o důvod víc se domnívat, že onen profesor, co přišel z Říma, zklamal očekávání už za dva měsíce, a byl to člověk - jak
to jen říci? - inu, omezený, zkrátka: minus habens, a abychom to řekli jasně: hlupáček.

Ale hlupáček příliš dotěrný, který nepromarnil žádnou příležitost, aby nezahrál svou oblíbenou písničku tím svým tichým hláskem, stále svolával do řad své Armády, do křížového tažení, do boje atd. atd. »Něco mu vlezlo do hlavy, to je to; nezdolný psychopat.«

Nedá se nic dělat. Svatí jsou nesnesitelní. Vždycky a všude. Jsou úplně jiní než ti druzí... Vtírají se do našeho malého každodenního života, snad jen tak šeptem, snad jen tak trochu nám vlezou do cesty, někdy to udělají směšně, často protivně, vždycky »nevhodně« - jsou jako když vrazíš holí do mraveniště, jako když házíš kamením do jezera - a obyčejně nás nutí do zpytování svědomí, na co nemáme chuť. Jsou to otravové!... A tak se proti nim obrníme útrpným úsměvem a najdeme si pro ně název, abychom mohli ospravedlnit svůj odpor: »bláhoví«, »tvrdohlaví«, »přemrštění«, »hlupáčkové«, »blouznivci« a výběr je velmi veliký - a za tímto naším úšklebkem se zabarikádujeme, abychom mohli na nějakou dobu oddálit chvíli našeho zpytování svědomí, chvíli, které se nevyhneme.

Říci, že Maxmilián Kolbe snášel s blaženou radostí tyto úsměvy, toto pokrčování rameny, tyto pošklebky, byla by hrubá lež. Hrozně tím trpěl, trpěl víc než neúprosnou chorobou, která mu hlodala uvnitř.

A přece to nikdy nedal najevo: nikdy neodložil svůj úsměv, nikdy nesvolil, aby se jeho hrdý temperament vzbouřil. Přinutil se přijímat také tuto »sestru bolest« a domnívat se, že »uděláme daleko více, vnoříme-li se do vnějších i vnitřních temnot, plni smutku, zbaveni každé útěchy, bez ustání pronásledováni, uprostřed stálých neúspěchů, ode všech opuštěni, posmíváni a vysmíváni jako Pán Ježíš na kříži, ale s podmínkou, že se modlíme ze všech sil za ty, co nás pronásledují a že je chceme přitáhnout k Bohu i k Nespokvrněné za každou cenu ...«

A zaťal zuby a modlil se a »otravoval« dále všechny, v klášteře i ve studentátě, až našel několik, co se nechali otravovat.

Svatá Anežka Přemyslovna

Pokračování ze str.2

chudého řádu svaté Kláry. Papež Řehoř IX. nešetřil chválou, rady jí udílela i zakladatelka řádu sv.Klára, která si s ní pravidelně dopisovala. Bohužel se zachovaly pouze čtyři z těchto dopisů. V těch sv.Klára dosvědčuje, že je Anežka její sestrou ze všech nejmilejší, a že je dcerou blahoslavenou, jejíž přemilou památku si napsala na tabulku svého srdce, neboť ona, následujíc chudobu a pokorného Ježíše, je věrnou pomocnicí pravého Boha, prostřednicí všech klesajících, potěchou andělů a příkladem sester.

Anežčina chudoba a její zářivý příklad přivábily přes sto panen do jejího kláštera. Avšak české Assisi nestačilo tomu přívalu, a tak vznikaly nové kláštery Klarisek: v Panenském Týnci, Krumlově, ve Vysokém Mýtě, Chebu, Olomouci, Znojmu, Opavě a Vratislavi. Tyto kláštery se staly dobrodiním pro celé kraje a útočištěm nuzných a nemocných. Několik měsíců po složení věčných slibů se Anežka stala z rozhodnutí Řehoře IX. abatyší kláštera. V této funkci setrvala až do smrti, i když v souladu se svou pokorou se v roce 1238 vzdala tohoto označení a přijala jen titul „soror maior" (starší sestra).

Anežka ze svého klášterního zátiší bedlivě sledovala i vývoj veřejných věcí a stala se duševní vůdkyní svého bratra Václava I. i synovce Přemysla Otakara II. V listě, jímž děkuje Václav papeži za vyslyšení nějaké Anežčiny žádosti poznamenává: „...miluji ji jako vlastní choť a jako vlastní dítě a jako dobré všechno. Ba nade vše stvoření a nad každého člověka si jí vážím..." Ona to byla, která líbezným smírem zastavila válku mezi otcem a synem. Radila, varovala, napomínala i prorocky předvídala budoucí věci. Pochopila, že národní záležitosti budou nejlépe řízeny ve srozumění s Římem, udržovala sama styky s papežskou stolicí. Za jedenáct let celkem poslala do Říma 22 dopisů.

Kronikáři zaznamenali množství zázračných událostí ze života svaté Anežky. V klášteře zemřela Ludmila, dcera Václava I. Anežce se zželelo děvčátka i přátel, kteří plakali nad malou mrtvou. I začala prosit Pána Ježíše, který vzkřísil mrtvého Lazara, aby dal život i této dívce. Vtom se malá Ludmila posadila v rakvi a otázala se mírným hlasem: „Proč mne, teto, voláš od stánků nebeských do slzavého údolí zpátky?" Anežka pochopila. Řekla: „Lehni si tedy, Lidunko, zase a odpočívej v Pánu!" Podobných událostí zaznamenali historikové velké množství. S úctou se vyslovovali o té, která žila svatým životem a byla nadána tolika nadpřirozenými dary, ale musela také nést kříže na ni sesílané. Viděla předem ve své jasnovidnosti budoucí pád Přemysla Otakara II. na Moravském Poli (26.srpna 1278), utrpení jeho malého synka Václava a velmi trpěla, když se pak všechno uskutečnilo.

V úterý před Popeleční středou roku 1282, když se shromáždily všechny sestry kláštera Na Františku, vešla mezi ně „starší sestra" (abatyše) Anežka, se všemi se pozdravila, se všemi rozmlouvala, se všemi se políbila. Byl to poslední projev vzájemné lásky. Pak odešla do své komůrky, kde chtěla prožít čtyřicet dní postu o chlebě a vodě. Po třetí neděli postní onemocněla. Sestry se polekaly, ale Anežka byla klidná, neboť věděla, že nadešla radostná cesta. Pouť na věčnost. Zářila šťastným očekáváním. Ještě pronesla k sestrám slova svého mateřského odkazu a 2.března 1282 zesnula Anežka Přemyslovna v Pánu s blaženým výrazem, s jakým se vchází do ráje.

Celých čtrnáct dní bylo vystaveno její mrtvé tělo a lid se nemohl nasytit pobytu u ní. Bratři františkáni požádali biskupa Tobiáše o vykonání pohřebních obřadů, ale jak on, tak i jiní hodnostáři se omlouvali, neboť nikdo se necítil být hoden tak velké pocty. A tu se stalo, co předpověděla Anežka před svou smrtí. Přijel nejvyšší představený františkánů, zbožný muž a v pověsti světec. On pak ve františkánské prostotě pohřbil světici do hrobky pod mariánským oltářem v klášterním kostele Na Františku.

Neomezenou důvěru v pomoc abatyše Anežky měla i Eliška, poslední Přemyslovna, manželka Jana Lucemburského. Když její syn Václav (pozdější král Karel IV.) smrtelně onemocněl, prosila Anežku o přímluvu a vyprosila synovi plné zdraví. Proto se Eliška stala velkou ctitelkou zesnulé a usilovala o její brzké svatořečení. Avšak nastalé bouře husitské nejen proces svatořečení přerušily, ale husitské hordy klarisky z kláštera Na Františku vyhnaly a klášter vyplenily, takže zůstal plných 136 let úplnou zříceninou. Když se poměry uklidnily, nebylo možno přes úporné hledání nalézt ostatky Anežčiny, čímž se zastavilo šetření ve věci svatořečení. Proto se vyslovil mezi jinými již roku 1436 litoměřický probošt Jan Papoušek: „Zemi české nastane blahá doba pokoje a požehnání, až tělo blahoslavené Anežky bude nalezeno."

Roku 1874 pražský arcibiskup kardinál Schwarzenberg dosáhl, že Anežka Přemyslovna byla prohlášena za blahoslavenou na základě dokumentace, že její úcta a kult se pěstovaly v českém národě nepřetržitě, a že Anežka je u veškerého lidu považována za světici od své smrti. Až do kanonizace bylo možno zasvětit Anežce oltáře a ne kostely. Výjimkou byly jen dva a to zvláštním dovolením Svatého stolce v České Velenici a zde v Chicagu na Central Park u 26.ulice, v okolí dříve úplně českém, dnes obývaném přistěhovalci z Mexika.

Má symbolickou duchovní platnost, že kanonizace Anežky přichází 12.listopadu, tedy krátce poté, co František kardinál Tomášek, arcibiskup pražský a s ním všichni ordináři Čech a Moravy vyhlásili desetiletý program duchovní obrody národa jako přípravu k oslavám milenia sv.Vojtěcha. První rok tohoto desetiletí, který proběhl v roce 1988, byl pod ochranou blah.Anežky a byl věnován otázkám úcty k lidskému životu, službě nemocným, starým a opuštěným. Byl to rok praxe dobrého skutku. Kanonizace, o níž se staletí usilovalo, přichází jako první velký plod tohoto desetiletí obrody. Datum Anežčiny kanonizace je však příznačné především tím co hned po ní následovalo – pád čtyřicetiletého komunistického otroctví – Anežka přichází v době, kdy se před naším národem otevřely nové cesty a ona nám ukazuje tu, kterou je třeba se vydat: cestu zájmu o druhé, pomoci potřebným, cestu služby a práce pro národ, cestu obětavosti a nesobectví a cestu modlitby, na které se ozřejmují pravé hodnoty lidského života.

Karel Chrobák

Tragedy and Hope

George Joseph Švejda

The last few weeks have been trying ones for most Americans. The terrorism of September 11th horrified us all. Our profound sense of shock and dismay over the terrorist attacks on the World Trade Center and the Pentagon have turned into grief for the thousands of lost lives and disbelief that such diabolical acts could be conceived and executed by other human beings. Officials still do not know exactly how many persons lost their lives, and perhaps they will never know.

It would be easy to get lost in the gruesome numbers of murdered victims, which total in the thousands, but we must never lose sight of the fact that each and every human being is precious in God's sight.

Perhaps the terrorism of last month will open our eyes to the sad truth that we live in what Pope John Paul II calls, "a culture of death." We need only to turn on the television for an hour in order to see the killings. We have become so accustomed to violence against other human beings that we sadly take it for granted.

We must pray for the sanctity of all life. While most people are in a state of shock over the terrorist attacks, there comes news that Planned Parenthood of New York City offered free abortions to pregnant survivors of the World Trade Center attack. There were several television interviews of pregnant survivors who said that when their babies are born they will tell them about what heroes their fathers were. And yet, Planned Parenthood wants to compound the losses by killing their babies. We recognize a certain diabolical irony when Planned Parenthood advertises that it provides "complete reproductive health care" including birth control, emergency contraception and then provide the means to medically and surgically abort their children.

On an average day in the State of Maryland, 29 unborn children lose their lives through abortion. The newspapers carry sad stories about children with disabilities being shuttled from one foster care situation to another, until they get lost in the system. Too many people are without health care, and too many people are expected to support their families with jobs that barely pay minimum wage. The elderly often have to choose between using their meager funds to buy groceries or to pay for medications.

In the wealthiest nation on the face of the earth, these hardships should not exist. I believe that these situations are allowed to exist because we have lost our respect for the value of a single human life.

This year our efforts should be placed on behalf of life and to ask ourselves what can we do to make a difference. If you can touch even one life, then you have made a difference. It is by acts and not by ideas that people live and society progresses.

Even in the midst of this evil when Pope John Paul II called September 11th, "a dark day in the history of mankind," we cannot ignore the presence of God. I encourage governments and individuals to relish the warm feelings of community that we currently have been experiencing. We should expand opportunities for more sharing, among family members, friends, neighbors, colleagues, and nations, while the feelings remain.

Let's keep candles burning, or the losses they commemorate will be in vain! God Bless America.

Dr. Švejda is an American historian living in Maryland.

HLASY NÁRODA – VOICES OF THE NATION Čtrnáctideník České katolické misie v Chicagu – Vydává Česká katolická misie při farnosti Panny Marie Svatohorské, 2414 S., 61st Ave., Cicero, IL. 60804. Published bi – weekly by: Czech Catholic Mission at Our Lady of the Mount Parish, 2414 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: czechmission@designtrax.com Řídí Editor: Fr. Dušan Hladík s redakční radou. Application to mail at periodicals postage rates is pending at Chicago, IL. POSTMASTER: Send address changes to: HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (25 čísel) – Subscription prices per year (25 issues): USA $35, Canada $38, Cizina $40, letecky + $30. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

Mělník, an Acropolis of Central Bohemia

The prominent hill situated at the confluence of two largest Bohemian rivers, the Vltava (Moldau) and the Labe (Elbe) was destined to become the site of an early fortified citadel. Located some 30 miles north of Prague, it was built during the 9th century by the Pšovan tribe, an undisputed rival of the Přemyslides. Fortunately, the Přemyslide prince Bořivoj unified the opposing dynasties by his marriage to the Pšovan heiress Ludmila, the eventual martyred grandmother of Duke Wenceslas. Both she and her grandson became the first canonized saints of Bohemia.

The original stronghold was replaced by a medieval castle with an adjacent settlement which grew into a flourishing trading center. Toward the end of the 10th century, Emma, the widowed duchess of Boleslav II., minted her own coins here which bore the inscription "Melnic civitas." King Otakar II. granted the settlement several sovereign privileges and by the Decree of Magdeburg the community of Mělník obtained the title of royal city.

Mělník was also designated a hereditary estate of dowager queens. Sadly, Eliška, the last direct descendant of the Přemyslide dynasty, married to John of Luxemburg (Jan Lucemburský), was confined at the Mělník castle for several years by her mercenary husband who feared that she and her son Václav (later Charles IV.) might instigate an insurrection during his frequent prolonged absences from the Bohemian kingdom.

Mělník became renowned for fine grapes cultivated in the vineyards established on the steep slopes of the castle hill. King Charles IV. himself is credited with importing high quality Burgundy vines and skilled vintners upon his coronation as Duke of Burgundy in 1365. Not only was the red Burgundy type wine popular at the Imperial Court, but it also brought considerable revenues to the town.

The citizens of Mělník, enjoying their new prosperity, sided with the moderate religious reformers and found themselves on the winning side at the end of the Hussite Wars. As the host to 3 national Ultraquist conferences between 1432 and 1438, the town enjoyed special favors of a Hussite nobleman George of Poděbrady, who, after a period of interregnum, ascended the Bohemian throne.

Mělník's fortunes began to decline after George's widow, Johana of Rožmitál, died here. After the squelched uprising of the Bohemian estates in 1620, many Peotestant families went into exile and the town plunged into further decay. During the 30 Years War the town of Mělník suffered through several military occupations and was nearly demolished by marauding Swedish troops.

During the succession of several aristocratic owners the castle was rebuilt, then deteriorated and finally, during the Baroque era, it acquired its current character. The prestige it enjoyed in the Middle Ages never returned, even after it became the property of the Lobkovicz family in 1753. The Mělník castle was returned to them by te restitution process of 1989.

The architecture of the castle reflects its historical development quite accurately. Each of the 3 main wings represents a different style. The west wing shows the dominant Gothic influence of the 15th century by the entrance gate and the cross vaulting of the longitudinal hall, while the north wing typifies the Renaissance by the loggias and ornamental sgraffiti. The southern Baroque wing of the castle, which was added toward the 17th century, consists of opulent arcaded galleries. The castle interiors are open to the public, along with permanent exhibits of local history, folklore and wine production in this region.

The dominant architectural feature of Mělník, the Church of St. Peter and Paul, stands at the very summit of the hill. First built in the Romanesque style in the 11th century, it has experienced numerous reconstructions, especially between the 14th and 16th centuries. The last restoration took place between 1911 and 1913. In addition to priceless embellishments, it contains an ossuary filled with the bones of some 10,000 people whose skeletons were dug up from their graves to make room for 16th century plague victims.

The town center is quite picturesque. The market place with its fountain commemorating the grape harvest is framed by arcaded, mostly Renaissance and Baroque townhouses. The Gothic Town Hall of 1398 was rebuilt in the Baroque style. There is also a Renaissance Church of Fourteen Auxiliary Saints (kostel Čtrnácti pomocníků) from 1752 as well as the Church of St. Lawrence (kostel sv.Vavřince).

On the far side of the square a large street leads down to the Prague Gate and the ancient remains of ramparts and town fortifications.

From the restaurant terrace adjacent to the castle there is a breathtaking view of the confluence of the Vltava and the Labe. On the northwest horizon the visitors can see the silhouette of the celebrated Říp mountain, shaped like an extinct volcano. According to a time-honored legend, it was from this mountain that the forefather Čech, leader of the migrating Slavic tribe, first saw the homeland of his people and decided to claim the land for future generations.

Czech compatriot

Photo on back page:
Mělník, the castle and the church above the confluence of Labe and Vltava

